

dvomesečnik
letnik 71 štev. 1 (581)
januar-februar 1998

GLASILO
ZASALEZIJSKO DRUŽINO

1

V Salezijanski Vestnik

ZA VAS ŽIVIM

JUBILEJI
salezijanske družine

SPOMENIK
ljubezni do mladih

ŽELIMLJE
nova športna dvorana

700 otrok na Črnem morju
v Ankaranu

5

Don Boskova
Mati Marjeta

9

Jože Zadavec,
23 let sodelavec
tednika Družina

12

Veselo za Gospodom,
pričevanja bogoslovcev

13

Mladi
so veseli,
da živijo

15-18

Blagoslov pogovorov
družina Kozinc iz Radeč

20

Pogovor z misijonarjem
g. Danilom Lisjakom

23

Ob praznovanju
75 let inšpektorije

24-26

VEZILO

VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA
ZA LETO 1998

**Odrešeni smo bili
v upanju**

Rim 8,24

Z mladimi znova odkrijmo navzočnost Svetega Duha v Cerkvi in svetu, da bi živeli in delali v naravnosti na Božje kraljestvo.

JUAN E. VECCHI
vrhovni predstojnik

**DANES
VAM JE ROJEN
ODREŠENIK!**

V imenu salezijanske skupnosti na Slovenskem voščiva mir, Božje varstvo in blagoslov. Vseh se hvaležno spominjava in želiva veselje Novorojenega ter njegov blagoslov v letu 1998!

STANISLAV HOČEVAR
inšpektor

JANEZ POTOČNIK
urednik Salezijanskega vestnika

ZELO DALEČ, ZELO BLIZU

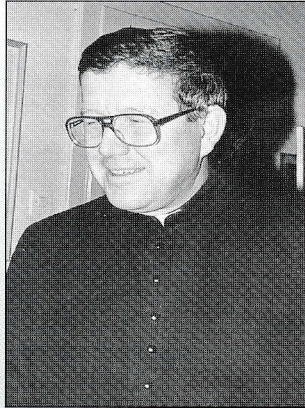
Ta naslov zelo ustreza trenutku, v katerem pišem ta uvodnik. Sem na skrajnem jugu Argentine, v deželi Patagoniji. In sicer s štirimi slovenskimi sobrati salezijanci, ki delajo tukaj. Inšpektorjev delegat za vso Patagonijo je naš rojak Ivan Lužovec.

Skorajda skrivaj postajam ganjen zaradi dveh razlogov: vso to neizmerno pokrajino je popolnoma zaznamoval don Bosko in tudi delo naših slovenskih sobratov. Po don Bosku se imenuje glavna cesta in univerza, cerkve in kapelice, avtobusna podjetja in razne delavnice. Tu v glavnem mestu Patagonije Rio Gallegos je salezijanska cerkev hkra-ti stolnica in škof je salezijanec.

Naši rojaki, ki so mi toliko vsega pokazali, so ponosni na našo domovino. Še pred tem obiskom sem se srečal z mnogimi salezijanskimi bivšimi gojenci, in sicer z Rakovnika ter iz težkih povojnih let - iz begunskih taborišč in iz Italije. To, kar me je posebej razveselilo, je dejstvo, da so prav naši bivši gojenci zelo dejavni na vseh področjih v slovenskih skupnostih. Še bo priložnost, da vam, drage bralke in bralci, o tem pripovedujem. Še posebej o duhovnih vajah in obnavah za naše rojake.

Zdaj želim strniti to, kar smo doživeli v dnevih slavij ob 75-letnici inšpektorije; to, kar je v naših načrtovanjih, in to, kar okušam v Argentini. Don Bosko je povsod pojem simpatičnega, globokega in dejavnega krščanstva. Don Bosko je vedno in povsod znamenje pristnega napredka in zavzemanja za vsestranski razvoj človeka.

Don Boskovi sinovi v Sloveniji smo se odločili za praznovanje 75-letnice inšpektorije in stoletnice prihoda salezijancev v Ljublja-

no samo zato, da bi mogel don Bosko danes po nas spregovoriti slovenski mladini, slovenskemu narodu in Cerkvi na Slovenskem. In ima kaj povedati!

Nam salezijancem daje priložnost, da na inšpektorialnem zboru '98 čimbolj premislimo, kako notranje utrditi naše skupnosti, da bi zares postale žarišča njegovega preventivnega duha. Zato bo ta inšpektorialni zbor potreboval posebno pripravo. Vse vabim,

da bi bili z nami z molitvijo, plemenito mislijo in nasvetom, pa tudi z dejavnimi pobudami in pripombami. Gotovo se bomo tudi skupno pogovarjali in opravljali pravo duhovno razločevanje.

Prav posebej pa vabim vse člane salezijanske družine, da bi v teh prazničnih letih vzpostavili nove oblike sodelovanja, povezovanja in duhovnega oblikovanja. Salezijanska družina stoji pred mnogimi izzivi.

Menim, da je to tudi najlepše voščilo, oziroma želja za leto 1998. Je leto Svetega Duha, leto veselja v Gospodu. Slovenski redovniki ga hočemo posebej zaznamovati kot leto solidarnosti z vsemi potrebnimi in kot čas iskanja pristne kulture.

Iskreno molim za vsakogar, da bi bil obilno deležen teh bogatih darov Svetega Duha. Naj bo torej blagoslovljeno leto 1998! Zares, četudi smo daleč drug od drugega, smo si zelo blizu.

Stanislav Hočevar inšpektor

Rio Gallegos, 13. 12. 1997

ŠENTRUPERT - RAKOVNIK 1**DIAKONSKO POSVEČENJE**

Zadnje nedeljo v oktobru je bil na Rakovniku v diakona posvečen domačin Tone Dolgan, nekaj dni pozneje pa v svoji rojstni župniji Marjan Lamovšek. Urša je o tem takole zapisala: "V Šentrupertu na Dolenjskem smo letos moč zahvalne nedelje (9. november) začutili na prav poseben način. Naš rojak Marjan je bil namreč posvečen v diakona. Odločil se je, da bo življenje daroval predvsem mladim. Bogu hvaležni za ta velik dar smo farani skušali Marjanu napraviti dan čim lepši. Želimo, da bi začutil, kako čudovit dar je njegov poklic za nas vse, kljub temu da ga v življenju čaka tudi prenekatera preizkušnja. Mogočna pesem zvonov nas je vabila v cerkev, da bi skupaj z Marjanom odšli na pot: on kot tisti, ki nas bo vodil in nam vlival moči, mi pa kot njegovi prijatelji, ki ga bomo podpirali z molitvijo in dejanji. Naj da Gospod njemu in nam dovolj moči, da bi na tej poti ne omagali in da bomo nekoč skupaj prišli do cilja. Ta globoko doživeti farni praznik je s svojo navzočnostjo in pričevanjem preprostosti počastil g. nuncij Edmond Farhat, ki je našega Marjana posvetil v diakona."

Urša Ramovš

VERŽEJ 2**SPOMINI ZAVEZUJEJO**

29. oktobra je bilo v Veržeju srečanje salezijanskih sobratov, ki jih je pred vojno "zaznamoval" zavod Marijanišče. Po vojni nam je bil l. 1945 zavod v Veržeju odvzet. Zdaj je vrnjen in ga usposabljam za bodoče delovanje v prid mladim. Srečanje "starih" je bilo presunljivo. Koliko lepih spominov! Zbrali smo se v nekdanji kapeli, pozneje spremenjeni v telovadnico. Izpričevali smo pomembnost zavoda in dela salezijancev za Slovenijo. Vzgojenih je bilo veliko poštenih Slovencev in dobrih kristjanov, med njimi tudi precej duhovnikov (tudi misijonar Kerec). Z zanimanjem smo prisluhnili načrtom za prihodnost, si ogledali prostore in razstavo o delovanju zavoda. G. inšpektor je blagoslovil ravnateljev urad in v njem sliko Matere dobrega sveta, ki je nekdanj kraljevala v kapeli. Hvaležnost Bogu smo izrazili pri somaševanju in z zahvalno pesmijo.

Martin Maroša SDB

ŽELIMLJE 3**SREČANJE MINISTRANTOV SALEZIJANSKIH ŽUPNIJ**

V soboto 8. novembra se je v Želimljem zbralo sto ministrantov iz desetih salezijanskih župnij. Najštevilnejši so bili fantje iz Škocjana (prišli so z avtobusom in med potjo pobrali še nekaj Sevnčanov). Srečanje smo začeli s prijetno katehezo-igro (Gospod ljubi veselega darovalca!), ki smo jo pripravili salezijanski bogoslovci. Z njo smo mladim bogoslužnim sodelavcem želeli nazor-

no pokazati, kako naj bi se ministrant (ne)obnašal. V igrah brez meja je slavila zmago združena skupina ministrantov Rakovnik-Kodeljevo (sledili so fantje z Unca in združena skupina Maribor-Verzej). Po kosilu je sledila sv. maša v cerkvi sv. Vida, med katero jih je pozdravil tudi g. inšpektor.

Jure Babnik SDB

ČILE

4

ZASLUŽENO PRIZNANJE

Na zahodni obali Južne Amerike v mestu Talki je župan odlikoval slovenskega salezijanca pomočnika g. Mirka Jerala ob njegovem 60-letnem jubileju redovništva, za skoraj pol stoletja trajajoče poučevanje in izredne vzgojiteljske uspehe z priznanjem **vzornega vzgojitelja**. Na tamkajšnji salezijanski tehnični šoli je namreč pripravjal na življenje večinoma revne in pogosto zapuščene fante. Skoraj vse mesto ga pozna in čisla kot izredno osebnost. Tako znajo slovenskim sobratom, ki jih je val komunistične revolucije pregnal daleč po svetu, tudi na obale Tihega oceana, skazovati hvaležnost in priznanje tuja ljudstva.

ANKARAN

5

SVETNIKI VSI GREDO V NEBO, ČARNO MORJE 97

Sledi. Vsepovsod sledi. Sledi glasbe, daril, pomoči, sledi potovanja, raziskovanja narave, sledi ladij, čarovnij, ognja, veselja in sledi molitve in petja. Kam nas vodijo in kdo jih pušča? Pojdimo od začetka.

Bilo je nekoč, točno 18. oktobra letos, ko so se po enem letu spet odprla vrata Čarnega morja. Opremljeni s plavalnimi izkušnjami in dobro voljo so pred vrati prvi trkali veroukarji s Škofij. Nestrpno čakanje res ni bilo prijetno. "Vendar," so povedali, "ne vstajamo radi tako zgodaj!" Pomislite, od doma so morali kar pol ure prej, ker obalni avtobusni prevozniki ne zmorejo kar za šalo prepeljati toliko nebes želnih otrok in njihovih spremljevalcev. Pa so čakali in obljubili smo, da naslednje leto vrata Čarnega morja odpremo prej. Seveda, ko pa nas je Čarnomorcev vedno več: letos kar 700.

Brez gneče ne gre in tudi tokrat ni šlo. Prav vsi so se želeli spustiti po toboganu. Saj so bili trije, ampak kaj ko je najboljši ravno tisti v obliki spirale. Pa smo spet čakali.

Da smo se pri predvidevanju števila čarnomorskih obiskovalcev kljub rezervi spet podcenjevali, smo kmalu videli. Pa nič hudega, če je zmanjkalo vstopnic, majic, brošk in še česa. Vsega drugega lepega je bilo dovolj.

Nismo se kar zapodili za svetniki. Najprej smo se zbrali pri sv. maši - med drevesi in pod nežnim jesenskim soncem. "Bodite kakor otroci, da pridete v Božje kraljestvo," nam je Jezusove besede sporočil duhovnik. Kaj pomeni biti otrok, nam je slikovito pove

dala pravljica o sebičnem velikanu. Za trenutek smo resnično postali otroci. Odprti, sama ušesa, velike oči in oziranje naokrog: "Od kje neki prihaja ta gromki glas velikana?" Kakor da se bo vsak trenutek prikazal. Zazdelo se mi je, da se je tudi resni obraz inšpektorja g. Hočeverja zmeščal. Da so se mu oči svetlikale, pa bi lahko bilo krivo tudi sonce.

Potem so nas svetniki sprejeli medse. Spoznali smo sv. Cecilijo in njene varovance, glasbeno skupino Bastella iz Zambije. Sv. Trije kralji so nas prek igre popeljali v svoj čas. Kako se povije buška na glavi, nas je naučil sv. Blaž. Na romanje in potovanje smo šli s sv. Jakobom. Za skavtske veščine nas je navdušil sv. Jurij. Vse o ladjah in morju smo zvedeli pri sv. Nikolaju. S čarovnijami nas je zabaval sv. Janez Bosko. V čisto pravem gasilskem avtu smo sedeli pri sv. Florjanu. Sv. Marija Mazzarello nam je pokazala, kako Bogu služiti z veseljem. Z molitvijo in pesmijo pa nas je v bližino Najsvetejšega pripeljala sv. Terezija Deteta Jezusa.

Spesmi smo se zbrali, pesem nas je vodila med svetniki, s pesmijo smo se skupaj z g. škofom Metodom tudi poslovili ob sklepu. Svetniki vsi gredo v nebo, potrudili se bomo njihovim stopinjam slediti tudi mi. Nasvidenje drugo leto.

Barbara Fritz Marzi

RAKOVNIK

PRIZNANJE ZA SKALO

29. septembra 1997 je ob začetku tedna vseživljenjskega učenja andragoški center Slovenije prvič podelil 15 priznanj posameznikom in skupinam za dosežke na področju lastnega izobraževanja. Priznanje je prejela tudi skupina Skala, ki si prizadeva urediti don Boskov preventivni vzgojni sistem na socialno-vrastvenem področju.

Martin Lisec SDB

LJUBLJANA - DIASPORA

6

OBISK VRHOVNEGA SVETOVALCA ZA MISIJONE

Novembra je bil na obisku med slovenskimi salezijanci g. Luciano Odorico, svetovalec vrhovnega predstojnika za misijone. Ustavil se je na Rakovniku, potem pa obiskal vse postojanke slovenske salezijanske inšpektorije v diaspori. Povsod se je srečal s sobraty, z verniki, s škofi ordinariji, s člani salezijanske družine in drugimi. Bil je temeljito seznanjen s salezijanskim delom v diaspori. Zagotovil je, da bo v Rimu močnejše zastopal interese naše diaspore. Sobratom na Rakovniku pa je med drugim dejal: "Zanimanje in delo za misijone je znamenje življenjske moči kake inšpektorije in naroda!" Ob dejstvu odpiranja salezijanskih ustanov na Kitajskem in med muslimani pa poudaril: "Nihče nam ne more prepovedati evangelizacije osebnega pričevanja!"

Janez Potočnik SDB

IZ SALEZIJANSKEGA SVETA

● **SIBIRIJA:** V Jakutsku v Sibiriji so salezijanci 8. decembra odprli mladinski center, cerkev in hišo za salezijance. To je pravzaprav rezultat salezijanskega misijonskega dneva na svetovni ravni iz l. 1996.

● **ZAGREB:** Hrvaška salezijanska provinca sv. Janeza Boska s sedežem v Zagrebu je v decembru 1997 obhajala 25. obletnico samostojne province in 75 let navzočnosti salezijancev na Hrvaškem. Pri presajanju salezijanskega dela na Hrvaško je bila zelo pomembna vloga slovenskih salezijancev: predvsem prvega ravnatelja Alojzija Kastelica, ki je gradil cerkev Marije Pomočnice na Knežiji, in Josipa Tkalca.

● **AVSTRIJA:** V nedeljo 23. novembra je bil v Innsbrucku na Tirolskem v škofa posvečen dosedanji rektor Filozofske-teološke visoke šole v Benediktbeuernu Alois Kothgasser.

● **EKVADOR:** Misijonar z letalom. Salezijanec p. Domingo Bottasso, misijonar v Ekvadorju, z letalom oskrbuje Indijance v pragozdovih. Posebej dragoceno je letalo za zdravstveno pomoč in za šolo. V nekaj letih so rešili okoli 500 življenj. Domačini skrbijo, da so "letališke steze" vedno doletne (ne dostopne), zlasti po kakem močnem deževju.

● **ITALIJA:** Salezijanec Dante Dossi je dobil državno nagrado "Leonardo Murialdo" za svoje štiridesetletno delo med mladimi v stiski, zlasti po ječah.

● **KUBA:** V januarju pričakujejo na Kubi papežev obisk. Tukaj od nekdanjih sto deluje le še 18 v glavnem starejših salezijancev, predvsem po župnijah. Po njihovi zaslugi in zaslugi HMP pa je don Bosko zelo znan po vsej deželi. Pod Castrovim režimom salezijanci niso bili obtoženi (kot ostala Cerkev), da držijo z bogatimi.

● **SLOVAŠKA:** 28. septembra 1997 je bil v športni dvorani v Žilini praznik mladih, na katerem se je zbralo 4000 mladih. Slavje so končali z mašo, ki jo je vodil škof Korec. Ta je zelo priljubljen pri mladih, še posebej pa pri salezijancih, saj je v času komunistične diktature skrivaj posvetil v duhovnike 60 salezijancev.

● **RIM:** Tema salezijanskega misijonskega dneva za leto 1998 je Inkulturacija katehumenata med plemeni Xavantes in Yanomami v Braziliji in Venezueli. Ta tema hoče poudariti bodisi nujnost prve evangelizacije bodisi proces primerne inkulturacije.

● **PAKISTAN:** Z letom 1998 bodo začeli salezijanci svoje poslanstvo tudi v Pakistanu. Čeprav gre za navzočnost sredi povsem muslimanskega sveta, se kažejo konkretne možnosti za delo med katoličani.

● **KITAJSKA:** Z dovoljenjem oblasti se salezijanci pripravljajo, da bi odprli dve vzgojni ustanovi, in sicer dve poklicni šoli na jugu in severu Kitajske.

● **ROMUNIJA:** Beneška inšpektorija je poslala prve salezijance tudi v Romunijo v bližino kraja Costanza. Gospod je salezijansko družbo namreč že obdaroval s prvimi romunskimi poklici.

ob sklepu 24. vrhovnega zbora salezijanske družbe

GOSPODOV DUH JE NAD MENOJ

NUJNOST DUHOVNOSTI

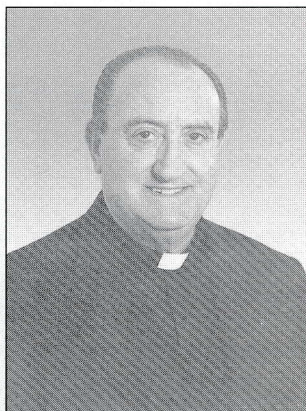
24. vrhovni zbor salezijanske družbe je v iskanju vira občestva med laiki in salezijanci pristal tudi pri duhovnosti. V Družbi je razširjena zavest, da naša povezava z laiki potrebuje večjo duhovno moč, če naj se skupaj spoprime s težkimi izzivi salezijanskega poslanstva v sedanjem času. Duhovnost nas vodi ne samo, da si delimo vzgojno delo, temveč predvsem prebuja nagibe, ki ga podpirajo. Je skupen kraj dialoga med laičkimi vrednotami - krščansko navdihnjene ali naravnimi - in vrednotami posvečenega življenja.

Ko so se ponovno pojavile napovedi o zamračitvi svetega, ko so padle obljube nenehnega napredka in blaginje za vse, ko se je vrnila utopija pravičnosti in hitre in splošne enakosti, je odpovedalo zaupanje v ideologijo, tehniko in politično organizacijo, v katerih se je upravičeno videlo znamenje moderne omike. To vse in mnogo drugega je jasneje pokazalo, da je treba človekovo rast iskati bolj v zavesti kot porabništvu, bolj v biti kot imeti.

Mladi, ki jih privlači toliko skušnjav, se ne kažejo neobčutljivi do tistega, ki jim zna začrtati pot kontemplacije in delovanja, odkrivanja skrivnosti človeka, Kristusa, Boga.

Mnogi laiki, ki so v teh letih bili naši sopotniki in sodelavci, so pokazali, da cenijo krščanski slog življenja, povezan z izkušnjo Svetega Duha, ki jo je doživel don Bosko.

Prepričani smo, da je ponudba salezijanske duhovnosti laikom ustrezen odgovor na nujen klic in ponudba zaželenega daru. Sicer pa nas vprašanje duhovnosti spodbuja, da odkrivamo družinske zakla-

de, da razvijamo in poglobljamo tiste poteze, ki nam jih je z izredno učinkovitostjo izročil don Bosko.

ODPRETI SE DUHU

Vse salezijansko poslanstvo je zrel sad duhovnega semena. Vsi to vemo iz izkušnje: sama nagrada, ki prihaja od uspeha pri vzgojnem delu, preprosto veselje, da smo med mladimi, kar ima svoj čar, zadoščenje, da prispevamo svoje moči na pomem-

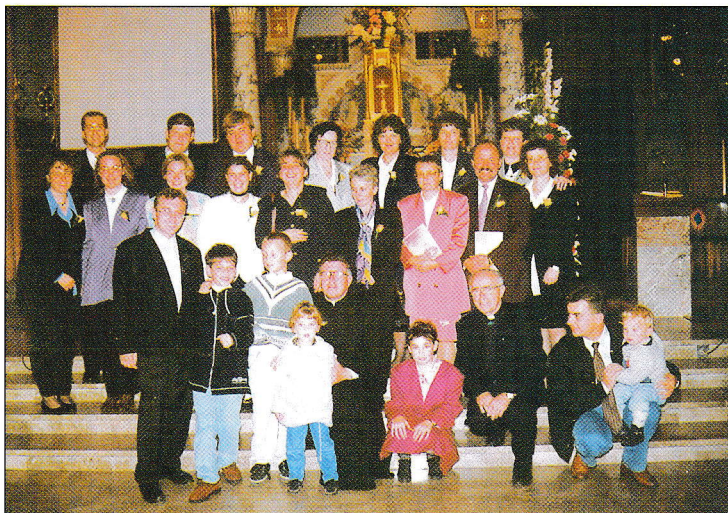
bnem področju, pri apostolskem prizadevanju ne vodi daleč. Pomembno je mnogo več.

Poslanstvo je predvsem delovanje, ki ga Sveti Duh izpolnjuje v nas, "naše spreminjenje", ki nas napravlja za "znamenje in nosilce Božje ljubezni do mladih, zlasti najbolj revnih" (Konstitucije 2). "Gospodov duh je nad menoj, kajti Gospod me je mazilil. Poslal me je, da oznamim blagovest ubogim" (Lk 4,18). Brez izkušnje Duha ni poslanstva niti z naše strani niti s strani laikov. Razmišljanje o Bogu, ki človeka ljubi in rešuje, je trdna vzmet, ki ureja naše teženje k mladim in Božjemu ljudstvu.

DAJ MI DUŠE

Geslo Daj mi duše je v prvi vrsti klic, molitev, klic za pomoč, namenjen Gospodu, da bi on storil to, kar nam zapoveduje. To je poziv, da pritegnemo laike v duhovno zavzetost, in ne da jih samo vključimo v mnoge naloge vzgojnega in pastoralnega služenja.

Živeta duhovnost nam bo pomagala "v zgodovini posameznih oseb in celih ljudstev iskati in najti sledi navzočnosti Boga, ki vodi vse človeštvo k spoznavanju znamenj njegove odrešilne volje" (Posvečeno življenje 79).

OBLJUBE SOTRUDNIKOV

Po Božjem navdihu je don Bosko želel, da so v salezijanski družini navzoči redovniki, redovnice in zavzeti krščanski laiki. Posebno spoštovanje in ljubezen je izkazoval svojim laičnim sodelavcem, ki jih je, da bi lahko bili bolj uspešni, povezal v združenje salezijanskih sotrudnikov.

Tudi v Sloveniji raste simpatija do don Boskovih sotrudnikov. Tako je 12. oktobra v svetišču Marije Pomočnice 16 kristjanov obljubilo, da bodo kot laiki - don Boskovi sotrudniki - živeli in delali v blagor mladih, po don Boskovem zgledu. Razveseljivo je, da je med njimi polovica mladih. Želimo jim obilo Božjega blagoslova na njihovi poti. Njihovo življenje naj preveva don Boskov optimizem in vera v zmago dobrega.

Ivan Turk SDB

TEBI JIH ZAUPAM!

“Tebi jih zaupam!” Darovati se za mlade, da bi imeli življenje v polnosti. To je sporočilo skupno-

sti, ki živi in diha z Marijinim domom na Bledu.

Besede, ki jih je sv. Marija Dominika Mazzarello nekega dne sprejela v svoje življenje kot nalogo, naj se posveti mladim, še posebno dekletom. Od takrat v vsakem času in povsod, kjer živijo skupnosti sester hčera Marije Pomočnice, te besede odmevajo z enako močjo in vsebino. Bog nam zaupa nove rodove mladih, da jih vzgajamo za človeške in krščanske vrednote in

jim na ta način odpiramo pot v življenje.

Besede, ki v Marijinem domu na Bledu postajajo nove vsak konec tedna, ko na vrata potrka skupine mladih. Prihajajo ... stari in novi obrazi, na katerih se poleg mladostne iskrivosti zrcali tudi vprašanje: Le kako bo? Res: kako je? Skupine, ki prihajajo, so različnih starosti in imajo različne želje. Srednješolke, študentke in odrasla dekleta, tudi že zaposlena, rade prihajajo na gospodinjske tečaje. Spet druga srečanja so namenjena eni sami temi: Biti dekle ... kaj to pomeni? Tretje, najmlajše, so najstnice. T. i. vzgojno-razvedrilna srečanja jim ponujajo natančno tisto, kar je v naslovu: vzgojo v veseli obliki. In pravijo, da še nobena ni odšla razočarana.

Največ datumov pa je rezerviranih za tiste, ki bi radi vstopili v svet duhovnih vaj. Za vse starosti od petega razreda naprej so, pa za birmanke ali pa uvajanje v molitev za odraslo mladino.

Na mladinskih straneh si lahko preberete njihove vtise iz Marijinega doma na Bledu.

s. Mojca Š.

V letu 1998 bomo na teh straneh spregovorili o vidnejših sotrudnikih. Prvi zapis bomo posvetili prvi sotrudnici, don Boskovi materi Marjeti.

Rojena je bila v Caprigliu 1. aprila 1788, umrla pa v Turinu 25. novembra 1856.

Izhajala je iz verne družine. Poročila se je z vdovcem Frančiškom Boskom, ki je imel sina Antona. Rodila je dva sinova: Jožefa in Janeza. Družino je prizadela velika preizkušnja, ko je v 33. letu starosti umrl mož Franc. Odslej je za družino morala skrbeti sama. Posebej si je prizadevala za primerno vzgojo treh sinov. Iz ljubezni do njih se ni hotela ponovno poročiti, rekla si je: "Bog mi je dal enega moža in mi ga je tudi vzela. Na smrtni postelji mi je mož pustil tri fante in jaz bi bila kruta mati, če bi jih sedaj, ko me potrebujejo, pustila na cedilu. Nikoli jih ne bom zapustila, čeprav bi mi kdo hotel dati zanje vse zlato in srebro tega sveta. Sedaj je moja največja naloga, da skrbim za njihovo krščansko vzgojo."

MATI MARJETA

prva sotrudnica

O njeni skrbi za versko vzgojo otrok piše sin Janez v svojih Spominih: "Veroučiteljica mi je bila izključno moja mati. Želela je, da bi čimprej bil deležen velikih skrivnosti naše vere."

Ob materi je dozoreval duhovni poklic sina Janeza. Ko je sprejel duhovniško obleko, mu je rekla: "Janez, oblekel si duhovniško obleko. Zadovoljna sem, kakor more sploh biti mati. Zapomni pa si, da ni obleka, ki dela človeku čast, temveč krepost. Če boš nekega dne zdvomil o svojem poklicu, Bog ne daj, da bi onečastil to obleko. Takoj jo odloži. Raje imam za sina ubogega kmeta kakor duhovnika, ki zanemarja svoje dolžnosti. Ko si bil rojen, sem te posvetila Materi Božji. Ko si šel v šole, sem ti priporočala, da imej rad to našo Mater. Sedaj pa te rotim, bodi ves njen, Janez!"

Nova maša je bila vrhunec v življenju Janezove matere. V neizrekljivem veselju je iz rok sina prejela Gospodovo telo. Ob tem mu je rekla: "Duhovnik si postal. Od sedaj boš bliže Jezusu Kristusu. Toda vedi, začeti maševati se pravi začeti trpeti. Tega sicer ne boš takoj opazil, ali sčasoma se boš prepričal, da je imela tvoja mati prav. Prepričana sem, da boš vsak dan molil zame, bodisi zdaj, dokler živim, bodisi po smrti; to mi je dosti. Ti poslej skrbi samo za zveličanje duš, zame pa se ne brigaj." Ob drugi priložnosti pa mu je rekla: "Janez, ostani skromen in ubog. Vedi, če boš po

nesreči postal bogat, te tvoja mati ne bo obiskovala."

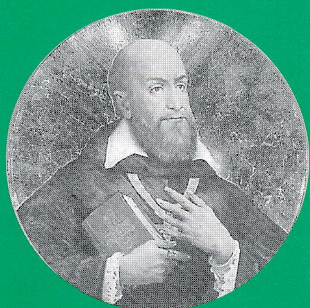
Don Bosko je odšel v Turin in tam začel zbirati uboge fante. Čeprav je imel veliko sodelavcev, je čutil, da v njegovi ustanovi manjka mati. Po hudi bolezni, ki je don Boska spravila na rob groba, je povabil v Turin svojo mater. Po preudarnem razmisleku mu je odgovorila: "Moj dragi sin ... če misliš, da bi to bilo všeč Bogu, potem sem pripravljena priti za teboj."

In mati Marjeta je šla na vernih duš dan 1864 s svojim sinom 25 kilometrov peš v Turin. Deset let je bila za vse v oratoriju preprostomati Marjeta, mati in duša celega doma. Izgorevala je v ljubezni in skrbi za fante kot sveča na oltarju. Prišel je tudi trenutek, ko ji je zmanjkovalo moči. Tako je nekega dne zvezala svoje stvari v culo in šla k sinu Janezu in mu rekla, da ne more več. Ne da bi spregovoril kakšno besedo, je sin Janez z roko pokazal na križ ... Takrat so se dobri materi orosile oči. Odložila je culo in ostala pri sinu in fantih do svoje smrti.

Mati Marjeta, prva don Boskova sotrudnica, je bila in je še danes navdih za mnoge sotrudnike in sotrudnice. Je vzor svetosti, zgled za vse, zlasti za matere. Pojdim v njeno šolo.

Več o materi Marjeti - v knjižici BISER DOBROTE (št. 139, dr. France Škrabl). Dobite jo na uredništvo Salezijanskega vestnika.

Ivan Turk SDB

SV. FRANČIŠEK SALEŠKI O POBOŽNOSTI

Rad bi poučil tiste, ki jim zavoljo predsodkov, da pobožno živeti ne morejo, navadno niti na misel ne pride, da bi sploh začeli. Mislijo, da ne sme nihče segati po palmi krščanske popolnosti, dokler ga stiskajo posvetni opravki. Sicer je res, da pišem o pobožnem življenju, ko sam nisem pobožen, toda želim, da bi postal. In ta želja me navdaja s pogumom, da te učim. Kajti slaven učenjak je rekel: "Dober način učenja je, da se sam učiš; boljši je ta, da poslušáš; in prav dober, da učiš!"

Pobožnost si vsakdo slika po svojem nagnjenju in domišljiji. Kdor si izbere post, misli, da je zelo pobožen, da se le posti, dasi ima srce polno sovraštva. Jezika ne upa več pomočiti v vino, iz same treznosti še v vodo ne, a brez strahu ga pomaka v kri svojega bližnjega, ko ga opravlja in obrekuje. Kdo drug misli, da je pobožen, ker sleherni dan odmoli celo vrsto molitev, dasi se za tem z njegovega jezika nad domače in nad sosede usiplje vse polno grdih, žaljivih in obrekljivih besed ...

Prava, živa pobožnost, Filoteja, izvira iz Božje ljubezni in celo nič drugega ni kot resnična ljubezen do Boga. Toda ne kakršnakoli ljubezen! Kolikor nam daje moč za dobra dela, se imenuje ljubezen. Ko pa se dvigne do popolnosti, nas usposobi, da delamo skrbno, pogosto in urno; tedaj se imenuje pobožnost. Kdor ne izpolnjuje vseh Božjih zapovedi, ga ne moremo imeti ne za dobrega ne za pobožnega. Kajti če hočeš biti dober, moraš biti poln krščanske ljubezni. In če hočeš biti pobožen, moraš biti poleg ljubezni pripravljen hitro in z veseljem opravljati dobra dela.

Pobožnost je pravi duhovni sladkor, ki zatajevanju odvzame grenkost, tolažilom pa škodljivost. Siromakom odvzame žalost, bogatinom pa pretirano grabežljivost. Stiskanemu odvzame obup, srečnemu pa prevzetnost. Samotnim odvzame žalovanje in raztresenost tistemu, ki je v družbi. Pozimi je kot ogenj in poleti kot rosa. Zna živeti v obilju in prenašati uboštvo.

Francišek Saleski, Filoteja, Ljubljana 1941, str. 9, 13, 15-17, 19.

Nikoli še nisem slišal, da bi bila na svetu žival, razen krokodila, ki bi rasla kar brez konca in kraja. Le-ta je sila majhen, ko se izleže, a ne neha rasti, dokler živi. V tem je hkrati podoba dobrih in slabih ljudi. Kajti "prevzetnost njih", ki Boga "sovražijo, je vedno večja" (Ps 73,23), pravi kralj David. Dobri pa rastejo kakor jutranja zarja "iz sijaja v sijaj" (2 Kor 3,18). Ostati dolgo pri istem je nemogoče. Kdor v tej kupčiji ne dela dobička, izgublja. Kdor se po tej lestvi ne vzpenja, se po njej spušča. Kdor v tem boju ni zmagovalec, je premaganec. Življenje nam teče sredi nevarnih bojov s sovražniki. Če se jim ne ustavljamo, propadamo. Ustavljati pa se ne moremo, ne da bi se povzpenjali nadnje, in povzpenjati se ne moremo, ne da bi zmagovali ...

Se ne zavedaš, da si na poti in da pot ni za to, da bi se na njej sedelo, marveč da se po njej hodi? Tako zelo je pot namenjena hoji, da se hoditi pravi tudi potovati. In Bog sam je rekel enemu svojih največjih prijateljev: "Hodi pred menoj in bodi popoln!" (1 Mz 17,1).

Francišek Saleski, Teotim, Ljubljana 1996, str. 143

SVETI DUH V SRCU, CERKVI IN SVETU

Dragi molivci in molivke!

Božje Dete, ki je bilo rojeno na betlehemskih poljanah pred 2000 leti, živi še danes med nami na najrazličnejše načine. Upam, da smo to njegovo navzočnost zaslužili tudi ob letošnjih božičnih praznikih, in si želimo, da bi razsvetljeni po Svetem Duhu zavedajoč se te Božje bližine preživeli tudi leto 1998.

*Drugo leto triletnih priprave na veliki jubilej Jezusovega rojstva nas po želji Cerkve usmerja k odkrivanju skrivnosti in delovanju Svetega Duha v naših srcih, v Cerkvi in v svetu. Temu vabilu Cerkve se je odzval tudi vrhovni predstojnik salezijancev Juan E. Vecchi in je vsej salezijanski družini napisal spodbudno pismo v **vezilom**, ki se glasi: "Odrešeni smo bili v upanju" (Rim 8,24). Z mladimi znova odkrijmo navzočnost svetega Duha v Cerkvi in svetu, da bi živeli in delali v naravnosti na Božje kraljestvo."*

Današnji človek se v glavnem zanaša na zmožnosti in sposobnosti dojemanja resničnosti le s svojim razumom. Papež Pavel VI. pa nas je opozoril: "Obstaja še drug vir spoznanja, zunaj razuma, ki je preslaboten in preveč ranljiv, da bi razrešil vsa vprašanja človeškega življenja. Ta vir, ki prihaja od zunaj, a deluje v nas, je Sveti Duh, je vera, ki deluje po ljubezni. Svetega Duha potrebujemo, da postanemo sposobni razumeti resnico v svojem nadnaravnem in živem izražanju, ki je lastno krščanskemu redu odrešenja; potrebujemo to notranjo luč, ki jo prejmejo ponižni in preprosti; potrebujemo sedmere darove Svetega Duha ... Sveti Duh posebno rad prebiva v človeškem srcu. Tisti, ki ne živi notranjega življenja, navadno ni zmožen sprejeti Svetega Duha, slišati njegov glas, zaznati njegove navdihe, uživati njegove darove."

Jezus je postal človek v moči delovanja Svetega Duha. Na Marijino vprašanje 'kako se bo to zgodilo' je angel odgovoril: "Sveti Duh bo prišel nadte in moč najvišjega te bo obsenčila, zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin" (Lk 1,35).

Dragi molivci!

Vsi smo povabljeni, da bi odprli svoja srca Svetemu Duhu, kakor je to storila Marija, da se Jezus utelesi v našem življenju in bomo na ta način najbolje pomagali mladim, da bodo zaslužili, vzverovali in doživeli moč delovanja Svetega Duha, posebej, ko gre za razločevanje ob ponujenem daru in sprejetju duhovnega poklica.

V želji, da bi Sveti Duh usmerjal vaše korake v novem letu, vas prav lepo pozdravljam!

Ivan Turk, voditelj molivcev

Ivan Turk, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-28

MOLITVENI NAMENI

JANUAR

Daj nam prvi **dar modrosti**. Resnično modri presoja vse v Božji luči, z vidika večnosti.

Molimo za mlade današnjih dni, da bi v svojo poklicno odločitv vgradili tudi večnostno dimenzijo.

FEBRUAR

Vsak vernik, ki živi v prijateljstvu z Bogom, ima **dar umnosti**, ki ga razsvetljuje in odkriva duši globoki smisel Božjih skrivnosti.

Molimo, da bi vsi kristjani bili odprti za umevanje duhovnega poklica, ki je dar in skrivnost.

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Marija Bartanič, Rakican
 Jožef Bevc, salezijanec pomočnik
 Terezija Bogar, Lendava
 Minka Boh, Ljubljana
 Franciška Drešar, Hotemaže
 Marija Jesenek, Vojnik
 Karolina Juvančič, Hotič
 Marija Kolenko, Srednja Bistrica
 Jožefa Komljanec, Tržišče
 Antonija Kržič, Begunje pri Cerknici
 Nada Kunšek, Jurkloster
 Ančka Marič, Bratonce
 Bernarda Melanšek, Mežica
 Jožica Mozina, Ljubljana
 Minka Pahule, Slovenske Konjice
 Karolina Pinosa, Sevnica
 Tomaž Pokorn, salezijanec pomočnik
 Rozalica Polanc, Otlica
 Katarina Poredoš, Izakovci
 Kristina Potočnik, Apače
 Marija Praček, Goče
 Franc Prevc, salezijanec pomočnik
 Marija Ramsak, Smartno ob Paki
 Marija Rome, Volavljje
 Francka Rupnik, Godovič
 Micika Stanjko, Vogričevci
 Anica Stražisar, Begunje pri Cerknici
 Marija Škerbec, Stari trg pri Ložu
 Marcela Toplak, Ljubljana
 Marija Tušek, Izlake
 Franc Vidmar, Kovk
 Marta Vinković, Bratonce
 Vladimir Zmet, Laze v Tuhinju
 Regina Zbogar, Sempeter pri Gorici

ENA LE REŠNA JE POT...^{KATUL}

Jože Zadavec, salezijanski duhovnik, je leta 1967 končal študij na Teološki fakulteti v Ljubljani, v letu 1974 na Filozofski fakulteti, oddelek za primerjalno književnost in literarno teorijo (B diploma) ter slovenski jezik s književnostjo (A diploma), na mednarodnem inštitutu v Rimu pa se je specializiral v časnikarstvu (1979). Pri katoliškem tedniku Družina (član uredništva) sodeluje od leta 1975, na Gimnaziji Želimlje pa je prav tako profesor slovenščine že 22 let. Doslej je izšlo devet njegovih knjig.

REFLEKSIJA OB DOSLEJ PREHOJENI POTI

Vse blagoslove vam, moje poti.

Tistim - na obalah mojih sanj, mojih spoznanj, razgledov v poeziji, pripovedih domačih in tujih klasikov. Če bi še enkrat živel, bi hotel biti z vami - v vezenini vaših zgodb.

Tistim - ob drznih rokopisih Cerkev, moje matere. Kako zelo sem ti hvaležen za vso žlahtnost blagovesti - oznanjujoč jo na mnogotere načine. Z zadržanostjo božjepotnika sem se vselej bližal cerkvi na gori, na ravnem, sredi naselja ali na njegovem obrobju, doma ali pri mojih rojakih na tujem, kjerkoli se je ljudstvo v tvojem imenu zbiralo - za molitev in pesem in Božjo besedo. Z radostjo v srcu sem prisluhnil pripovedim vseh, ki sem jih srečal, mladih in odraslih. Dovolj se je vselej iztržilo, da je bilo srce polno duha, ki sem ga želel deliti z drugimi - po novih rokopisih, berljivih vsem, ki v srcu dobro mislijo.

ČE BI ŠE ENKRAT ŽIVEL ...

bi hotel v sebi nositi ista občutja, hotenja, cilje in namene, isto ljubezen do pisane besede. Ko se oko mi ozira nazaj, prav do praga tistih poti - k prazničnim dnevom, k našim ljudem, radostim slavij in trpkemu slavnostnemu molku spominov, obletnic, poslavljanj, rojstev za ta in za Božji svet.

Ko v tišini večera prebiram knjigo, nenapisano, a vtisnjeno v zavest prehojene poti - nevidni angel mi strani obrača - zdaj me radost objame, za hip se spet vame bridkost zapodi ... saj ne more biti vse zlato, kar se sveti, a v temini poti je že kakšen svetel trenutek, ki ga Božja ljubezen pošlje naproti. Kadar sem utrujen

od tega sveta, v duhu poromam med grobove, med križe železne, kamnite, lesene. Tam moji starši spe, pod rušo, in čakajo vstajenja dan. Tam spet moji sobratje - sveta je bila njihova beseda, še plemenitejše njihovo življenje. Drug za drugim so odhajali, za sabo so zapuščali sled žive blagovesti. Vsi čakajo vstajenja dan. Ko mi spomin navrže njihova imena, jih začutim kot daljni odmev nebes. Ne neham si dopovedovati: to je zato, ker nas vselej ostane nekaj tam, kjer smo se rodili.

Bog bodi vekomaj zahvaljen za misel, ki me vselej odrešuje. V svoji brezmejni ljubezni si nas priklical k življenju - "mar nas zavrgel boš kot gluho seme?" (Župančič).

IN SPEV MLADIH V ŽELIMELJSKI GIMNAZIJI ...

če bi še enkrat živel, bi spet želel biti njihov sopotnik - ob spevu njihovih duš. Vse blagoslove vsem, ki sem jim želel podariti svojo izročnost slovenski besedi, vezani in nevezani; čez prag razreda ne bi hotel narediti niti enega koraka brez ljubezni do tiste mladosti; vselej sem jo začutil, kot da se mi je navrgla pšenična pozlata.

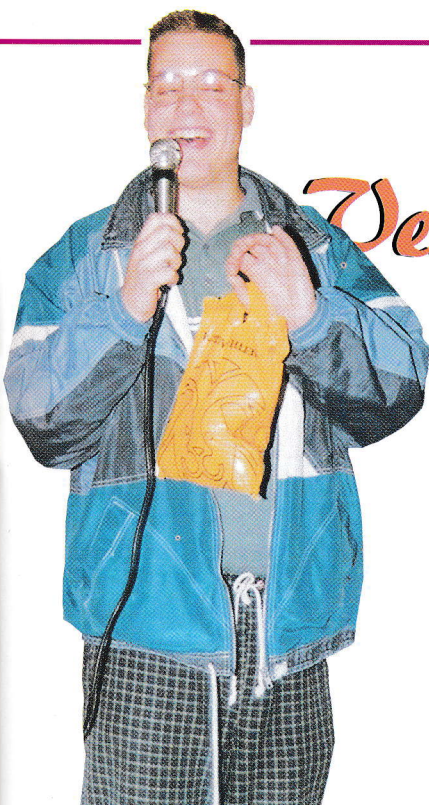
VEČ KOT TRIDESET LET ZAVEZAN OLTARJU IN MOLITVI.

Vse blagoslove ... Tistim potem, ki me vsak dan vodijo k oltarju, a še predvsem tisti poti, ki me ob nedeljah in praznikih pripelje pred daritveni oltar, pred Božje ljudstvo v svetišču Mariji Pomocnice kristjanov, in sem vesel kot morebiti nikoli med tednom, da kot s povescmo sklenem vse poti med tednom ob ubranem petju rakovniškega zbora.

ČE BI ŠE ENKRAT ŽIVEL ...

Ko pride čas, si želim samo eno: živeti v objemu Božje ljubezni.

pogovarjal se je Janez Potočnik

Deselo za Gospodom

Ne gre brez težkih trenutkov, vendar je veliko več tistih veselih, ki človeka dvigajo. Vedno bolj odkrivam neizmerno Božjo ljubezen, dobroto sobratov, lepoto skupne molitve ter veličino služnja Bogu in ljudem. Zato sem vesel, da sem redovnik salezijanec.

BOŠTJAN JAMNIK
salezijanski bogoslovec

Po spreobrnjenju je v meni go-rela ena sama želja: živeti z Jezusom, tako kot on od mene pričakuje, da bi ga le lahko s svojim življenjem slavil in povelečeval. Jezus pa se ne da prekositi v velikodušnosti in podaril mi je redovniški in duhovniški poklic. Bilo je to na romanju v Assisi.

br. MATEJ NASTRAN
kapucin

Zame ni vprašanje, kakšni so časi, ampak, ali sledim Kristusu ali ne! Srečen sem, ko poslušam mlade ljudi, ko se igram z njimi, ko me kot neznanca sprejmejo v svojo "klapo".

ZOLTAN VARGA
salezijanski bogoslovec

Ne morem si priti povsem jasno, zakaj sem prav salezijanec. Zame je poklic skrivnost. Verujem, da me je poklical Kristus, da ima z mano posebne načrte. Zakaj pa ravno mene, ne vem. Zavedam pa se, da je moj poklic toliko izzivalen za druge, kolikor je Kristus izzivalen zame.

KLEMEN BALAŽIČ
salezijanski bogoslovec

Mladi se pogosto srečujejo s svojimi vrstniki, ki pa so izbrali nekoliko drugačno pot, pot duhovnega poklica. Pri tem se v marsikom pojavlja vprašanje: ali je danes to sploh še aktualno, moderno. Zakaj so se kljub vsem zunanjim negativnim pritiskom, nerazumevanjem v krogu svojih domačih ali svojih prijateljev odločili za to pot, zakaj jih v tem svetu črne kronike in malodušja srečujejo nasmejjane in zadovoljne?

Svojim delovanjem se bom obračal k drugim in k Bogu. Srečeval se bom z njimi in z njim. Iz teh srečanj izvira moja sreča. Pogled v sonce te najprej zaslepi in se ti zdi, kako je to nekaj groznega. Kmalu pa ugotoviš, kako čudovito je doživeti sonce in svetlobo. Tako tudi sam doživljam duhovni poklic.

DRAGO JEREBIĆ
salezijanski bogoslovec

Kaj je bilo tisto, kar je v tako kratkem času spremenilo tek mojega življenja? Dolgo me je klical Gospod, čutil sem njegovo besedo, a šele, ko sem spoznal življenje sv. Klare in sv. Franciška, mi je bilo dano spoznati, kakšen naj bo moj odgovor na ta Božji klic.

br. IGNACIJ MARIJA NAVERŠNIK
ofm

Gospod me je nagovoril z le-poto bogoslužja, in to že v otroških letih. Seme je bilo vrženo. Ob spoznanju, kako neskončno potrpežljiv je bil Gospod z menoj, v popolni predanosti razširjam roke in s sv. Tomažem pojem: Molim te ponižno, skriti Bog nebes.

MATEJ PAVLIČ
škofjski bogoslovec

Želel sem živeti v stalni pove-zanosti z Bogom, da bi si bila tako domača kot sta si mož in žena, fant in dekle. Opazil sem, da me veseli predvsem delo z mladimi. Ob srečanju s salezijanci sem sčasoma spoznal, da me Bog kliče v redovniški stan k salezijancem.

JURĚ BABNIK
salezijanski bogoslovec

DA BI ŽIVLJENJE POSTALO PRAZNIK

Janez Bosko je na veliko noč 12. aprila 1846 s trumo svojih fantov prišel v turinsko predmestje Valdocco in tam se je zakoreninil ter razcvetel njegov prvi oratorij - zbirališče, ki mladim nudi dvorišče, cerkev, šolo in dom. Tu je tekla zibelka salezijanski duhovnosti in dejavnosti. Od naklonjenega nadškofa Alojzija Fransonija so prišle vse potrebne odobritve, več duhovnikov - sodelavcev je priskočilo na pomoč. Zanimivo je videti, kako si je don Bosko prizadeval, da bi življenje mladim postalo praznik.

Ob prazničnih dneh smo odprli cerkev zgodaj zjutraj; začelo se je spovedovanje, ki je trajalo vse do ure, ko je bila maša. Ta je bila ob osmih, toda da bi zadostili množici tistih, ki so se želeli spovedati, je bila pogosto prestavljena na deveto uro ali še pozneje. Kdo od duhovnikov, kadar so bili navzoči, je asistiral in izmenoma molil s fanti. Pri maši so prejeli sveto obhajilo tisti, ki so bili pripravljani. Po maši sem razlagal evangelij, pozneje pa to zamenjal z rednim pripovedovanjem zgodb Svetega pisma. Te pripovedi v preprosti in poljudni obliki, obdane z navadami časov, krajev in krajevnih imen z njihovimi primerjavami, so najmanjšim, odraslim in samim duhovnikom, ki so bili navzoči, zelo ugajale. Po pridigi je sledila šola, ki je trajala do popoldne.

Ob enih se je začelo razvedrilo z balinanjem, hoduljami, puškami, lesenimi meči in s prvim telovadnim orodjem. Ob pol treh se je začel krščanski nauk. Neznanje je bilo na splošno velikansko. Večkrat se mi je zgodilo, da sem začel pesem Zdrava Marija, in od štiristo fantov, ki so bili navzoči, nihče ni bil sposoben odgovoriti in tudi ne nadaljevati, če je utihnil moj glas.

Ko smo prišli iz cerkve, se je začel prosti čas, med katerim se je lahko vsak zabaval po mili volji. Nekateri so nadaljevali uro krščanskega nauka, drugi petje ali branje, toda večina je skakala, tekala in uživala v različnih igrah in zabavah. Pod mojim varstvom so izvajali vse vrste skokov, teka in rokohitstva; na vrveh in palicah - ker sem se tega nekoč naučil od spretnežev.

Med drugim moram reči, da sem kljub velikega neznanju vedno občudoval veliko spoštovanje

do cerkvenih stvari in duhovnikov ter veliko verno, da bi se naučili verskih reči.

Čezmerno razvedrilo mi je celo služilo, da sem svojim gojencem povedal misli o veri in prejemanju svetih zakramentov. Enim sem z besedo na uho priporočal večjo ubogljivost in večjo natančnost pri dolžnostih njihovega stanu; drugim, naj pridejo h krščanskemu nauku, spovedi in podobno. Tako da so bile zame tiste zabave primerno sredstvo, da sem privabil množico dečkov, ki so v soboto zvečer ali v nedeljo zjutraj z vso dobro voljo prihajali opraviti svojo spoved.

Ko se je zvečerilo, so se ob zvonjenju vsi zbrali v cerkvi, kjer smo molili kratko molitev ali rožni venec z angelovim češčenjem in vsako molitev smo sklenili s pesmijo Hvaljeno naj vedno bo itn.

Odhod iz oratorija je bil enkratni prizor. Ko so stopili iz cerkve, so vsi tisočkrat voščili lahko noč, ne da bi se za trenutek ločili od skupnosti tovarišev. Lahko sem govoril: "Pojdite domov, večeri se, starši vas čakajo."

Zaman. Treba jih je bilo pustiti, da se zberejo; šest najkrepkejših je s svojimi rokami naredilo neke vrste sedež, na katerega sem - kakor na prestol - moral sedeti. Nato so se uredili v več vrst, noseč don Boska na tistem odru iz rok, ki je bil višji od najpostavnejših; pomikali so se pojoč, smejoč se in vriščoč do kroga, ki mu navadno pravijo Rondo. Tam smo zapeli še kako cerkveno pesem, ki je imela za sklep tisto slovesno Hvaljeno naj vedno bo. Ko je nato nastala globoka tišina, sem lahko vsem zaželel lahko noč in dober teden. Vsi so na ves glas odgovorili lahko noč. Takrat so me odložili z mojega prestola. Vsak je odšel v krog svoje družine, nekateri, nekoliko večji, pa so me spremljali do stanovanja, napol mrtvega zaradi utrujenosti.

prepravil ASS

PRIČEVANJE

IZROČI SVOJO POT GOSPODU

Potem pa je prišlo do pravega preobrata v mojem življenju. Sredi 1. letnika srednje šole sem morala v bolnišnico. Povedali so mi diagnozo, ki je bila kar precej huda. Začela sem se spraševati: "Zakaj sem morala ravno jaz zboleti?" Dokler sem se borila proti Bogu, proti Njegovi volji, sem bila vedno v strahu, kako se bo to končalo. Šele ko sem dejala Jezusu: "Zgodi se," sem postala mirna. V tem času sem tudi prebrala misel, ki si jo je izbral neki novomašnik za svoje geslo: "Izroči svojo pot Gospodu, zaupaj Vanj in bo ukrepal." To je bilo tisto, kar mi je dalo novih moči. Videla sem, da brez Jezusa ne morem ničesar storiti, zato sem bila zelo vesela, da so mi tudi v bolnišnico prinesli Jezusa. Mislim, da sem šele v tem času prišla do res osebnega odnosa z Jezusom.

Zaradi Njega sem bila lahko vsak dan znova prijazna in dobre volje. Večkrat mi je kaka sestra ali zdravnica dejala: "Ti pa se že navsezgodaj smeješ. Vedno praviš, da si dobro, pa čeprav zdravljenje prinaša marsikaj neprijetnega." Niso vedele, da je Jezus tisti, ki mi pomaga, da sem lahko taka.

Človek mora v svojem življenju res dovoliti, da Bog stopi v njegovo življenje. Ko se odpreš Bogu, uskladiš svojo svobodo in svoje načrte z načrti in svobodo Boga, šele takrat lahko res stopiš v osebni, edinstveni odnos z Bogom.

Marta Sterle

Veseli sem, da živim

Veseli sem, da živim!

Da, veseli sem.

Gospod, podaril si mi življenje
in me posadil v roke skrbnim staršem.

Dan za dnem mi zagotavljaš topel dom
in me krepčaš.

Podaril si mi razum,
da umevam dogajanja v tvojem stvarstvu.

Podaril si mi vero vate, Gospod,
zato verjamem, da ima moja pot,
pa naj bo še tako vijugasta in strma,
svoj cilj, in to cilj,

za katerega se je vredno potruditi.

Predvsem pa se veselim, Gospod,
plašča večne ljubezni,

stkanega iz drobnih pozornosti,

ki jih jaz namenjam drugim,

predvsem pa iz dobrih del,

ki jih meni po drugih

podarjaš ti, moj Bog,

in mi tako vedno znova dokazuješ,

da sem tvoj ljubljeni sin.

In zato sem veseli, da živim.

Hvala ti, moj Bog!

I.C.

Pri sestrah na Bledu

Sprva se mi je vse zdelo tako neznano, vendar se je ta neznanka spre-
menila v nekaj lepega. Te dni sem preživela v eni sami veliki družini.
Ta skupnost mi je dala nekaj, česar prej nisem imela, oz. še nisem
odkrila v sebi.

KRISTINA

Ko sem prišla na duhovne vaje, sem bila sicer že trdno odločena spo-
rijeti se s težavami in jih rešiti, vendar mi je pri tem še nekaj manj-
kalo. Čeprav je bilo moje bivanje tu kratko, sem veliko prejela. Bolečina,
ki sem jo čutila zaradi svojih težav, je sedaj manjša. Zdaj resnično čutim,
da lahko naredim to, kar je prav. Odhajam z radostjo v srcu, saj vem, da
nisem sama.

MARJETA

Vtem času sem spoznala, da je Bog tisti, ki mi bo kazal pravo pot in
me vodil po njej. Spoznala sem moč duhovne energije, ki je tako
pomembna za polno življenje ... Sama sem trenutno zelo razdvojena, v
meni se bijejo razne misli, želje in nagnjenja. Upam, da mi je ta vikend
tukaj na Bledu dal toliko moči, da bom srečo in veselje lahko trosila tudi
drugim.

URŠKA

Vmeni divjal močan boj. Iskala sem notranji mir, ki ga nisem našla
nikjer, ne doma, ne v okviru prijateljic. Ob pomoči s. Ivanke in s.
Mire sem vstopila v svet molitve. Spoznala sem, kaj pomeni prava molit-
tev. V trenutku se je v meni razlila nekaka toplina. V Marijinem domu sem
spoznala, kaj pomeni skupnost. Na vsakem koraku ob srečanju s ses-
trami sem čutila Božjo ljubezen, dobroto, požrtvovalnost, vzajemnost
in toplino. Lahko rečem le to, da se bom z veseljem vračala v dom, kjer
občutim toliko radosti in ljubezni. Zame pomeni luč, ki nikoli ne uga-
sne.

MIRA

MLADI, DA BO
VS
ŠE BOLJ VAŠ

Vabim vas k sodelovanju
pri ustvarjanju
Salezijanskega vestnika na
mladinskih straneh: pošljite
svoja razmišljanja, pesmi,
risbe, molitve, fotografije,
vprašanja, predloge,
obvestila, dogodke, ...
Za 2. številko 1998 pošljite
svoje prispevke
do 31. januarja,
in sicer na temo:
VESELJE IN TRPLJENJE.

Veseli sem, da te ljubim

Gospod, tukaj sem.

Iz vesele govorice sveta sem sedaj prišel k tebi, da ti povem, kako sem vesel. Da ti v tvoji nežni govorici, v tvoji tišini, povem, kako sem srečen.

Gospod, se še spominjaš najinega zadnjega srečanja? Bila sva sama. Saj se spominjaš, kajne?

**Da, otrok Božji, spominjam se.
Prišel si k meni in tvoje oči so jokale.**

Da, Gospod, jokal sem. Bolelo je. Tvoje nežne roke so božale moja lica, a moje solze so v tvojih dlaneh ustvarjale jezera. Toda ti si me potolažil.

S svojo nežno ljubeznijo si mi zacelil rano in s povojji prijaznosti si ovil moje srce, da ni več krvavelo.

Za nekaj časa sva utihnila ti in jaz.

Toda kmalu sem začel jokati.

Jokati od same sreče in radosti, ker sem se počutil sprejetega, ljubljenega, očiščenega ...

**Da, otrok, vsega tega se spominjam.
Imam pa še eno vprašanje. Kako si kaj danes?**

O, Gospod, danes sem tako srečen, vesel in od mladosti me kar razganja.

Najin zadnji pogovor mi je spremenil življenje.

Ti si mi spremenil življenje.

Ti si mi odprl oči, dlani, srce.

Veseli sem, da lahko vsako jutro vstanem ob prepevanju ptic in siju sonca.

Veseli sem, da lahko zjutraj pozdravim svoje domače in jim zaželim lep dan.

Veseli sem vseh prijateljev, ki mi jih ti pošiljaš iz dneva v dan in se mi po njih razodeva tvoja ljubezen.

Veseli sem, da lahko v tvojih mogočnih gorah občudujem tvojo lepoto.

Gospod, veseli sem, da sem te spoznal.

Veseli sem, da sem lahko tvoj prijatelj, da sem lahko s teboj, da te lahko gledam vsak dan v očeh svojega brata in sestre.

Veseli sem, da ti lahko prepevam na strunah kitare, da se lahko s teboj pogovorim v melodiji pesmi življenja.

Gospod, prijatelj, veseli sem, da te lahko ljubim z vsemi svojimi slabostmi.

Gospod, veseli sem, da si mi podaril življenje.

Veseli sem, da živim. Aleluja.

VSAK SMEHLJAJ,
KI GA NAMENIŠ DRUGEMU,
SE VRNE K TEBI.

ŠPELA BURNIK

POSTALA SEM "INŠPEKTORJEVA SESTRA"

Nedelja zvečer. Vrnila sem se. Polna energije in z velikim nasmehom na obrazu. Končno sem se znašla v tem čudnem križišču, v katerem sem stala. Našla sem pravo smer, pravo pot, ki jo moram prehoditi samo jaz skupaj z mladimi. In hkrati je to pot, ki je osvetljena z velikimi lučmi, ki jim daje moč svetlobe le Jezus. To je luč, ki hkrati razsvetljuje tudi moje srce, tako je tudi v njem vse svetlo. Odprto za vse mlade, ki mi bodo še in še prišli naproti. Hodim po avtocesti, ki ima 29 pasov in še kakega zraven. Na moji levi in desni strani pa veselo in otroško razploženi stopajo salezijanci in hčere Marije Pomočnice. Še bolj desno in levo don Boskove prostovoljke, bivši gojenci ... Na čelu pa je seveda nihče drug kot naš brat inšpektor.

Ja, vsi na tej cesti smo si bratje in sestre, vsi se srečujemo, se pogovarjamo, učimo, zabavamo ... z mladimi. Vsak od nas ima svojo pot, pa vendar se naše delo zelo prepleta, kajti tako kot veže mene v združenje don Boskovih sotrudnikov don Boskov duh, tako veže tudi vse, ki stopajo ob meni, na tej široki avtocesti.

Kdaj in kako smo si postali bratje in sestre? Pravzaprav nas je Božja ljubezen za to izvolila že v neskončni svoji ljubezni, tam nekje v davnini. Že takrat smo bili ljubljani. Tesneje smo se nato povezali s prejemom krsta in s tem poslanstva, ki se je z njim začelo uresničevati. Bila so leta spoznavanja, iskanja, tveganja, obupa in

končno smo skupaj. Jaz kot mlada don Boskova sotrudnica, ti salezijanec kot moj brat, ti hčerka Marije Pomočnice kot sestra, ti don Boskova prostovoljka kot sestra, in ti ... tudi ti si moja sestra in moj brat.

Obljubo zvestobe tej poti smo jaz in še petnajst drugih don Boskovih sotrudnikov izrekli prav danes 12. oktobra 1997 v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku. Čudovit dan in uresničitev sanj, hkrati pa so se s tem korakom začele tudi odgovornosti. Toda vem, da le-te niso bav-bav. Kot don Bosko: bolj ko so ga pritiskali križi, bolj je vedel, komu pripada, tako tudi jaz čutim moč, veselje, srce polno zahvale prav ob njih, takrat se zavem, da me je poklicala Božja ljubezen in da mi bo pomagala pri njenem uresničenju. Kajti Bog s tem korakom išče v meni le srečo, zastonjsko srečo, ki pa jo moram jaz iskati

drugim. To pa bom zmogla le, ko se mu bom popolnoma izročila.

Zobljubo sem stopila ven iz križišča, s tem pa potrdila in izpovedala le to, da me ima Bog od vekomaj zelo zelo rad. Hvala sem mu za veliko zvestobo kljub moji grešnosti. In ljubezen, ki mi jo je posadil v srce. Predvsem pa to, da mi je poslal Svetega Duha, ki me razsvetljuje, da sem si izbrala pravo smer.

Preprosto, zdaj pripadava eden drugemu. On razpolaga z menoj in jaz z njim. Zastonj me ljubi in jaz ljubim njega. Čeprav vem, da je njegova zastonjska ljubezen veliko večja, vem zagotovo, da je tudi moja ljubezen do njega velika in iskrena. Brez odnosa jaz in ti, Jezus, sem kot kamenček ob cesti, za katerega se nihče ne zmeni. Res, hvala ti, Jezus, za pot kristjana in don Boskovega sotrudnika.

Martina Golavšek, mDBS

Že prvo uro smo se začeli z otroci iz šestega pogovarjati o "resnih" zadevah. Komaj so prišli v "najstniška leta", nimajo jih niti dvanajst, in vendar so že kar preveč pametni. "Župnik, o čem se bomo letos pogovarjali?" "O pripravi na sv. birmo?" "Bomo šli že letos k birmi?" "Ne, letos pa še ne! Saj hodite šele v šesti razred, prihodnje leto." "Zakaaaj?" "Zato, ker pri teh letih še ne morete biti dovolj pripravljeni!" Eden od fantov pa nazaj: "Kaj ni bil tudi Jezus pri dvanajstih letih pri birmi?" "Jezus, da bi bil pri birmi?"

TUDI JEZUS JE BIL STAR DVANAJST LET

"Ne mislim, da je bil pri birmi, ampak nekaj podobnega!" Imaš prav. Ko je pri Izraelcih fant dopolnil dvanajst let, je bil uveden v verski svet odraslih. Do tedaj se je moral naučiti ne samo določnih molitev, ampak je moral znati brati in razlagati Sveto pismo stare zaveze. "Saj mi moramo vedeti še več!" "A res? Bi vi upali tako kot Jezus debatirati s pismouki o Svetem pismu, razlagati Božjo besedo? Me zanima, kdo od vas bi sploh znal odpreti Sveto pismo, kaj šele, da bi ga razlagal!?" Nekaj časa so se muzali, potem pa je eden bolj v šali kot zares pripomnil: "Mi moramo hoditi k maši, Jezusu pa ni bilo treba!" "O, tudi Jezus je hodil v sinagogo. Maša res ni bila, ker jo je on šele ustanovil, vendar pa so se pravoverni Judje vsako soboto zbirali k poslušanju in razlagi Božje besede! Tudi Jezus. In prav z dvanajstimi leti je Jezus dobil še posebno pravico ne samo poslušati ampak tudi spraševati o Svetem pismu!" "Kako naj jaz debatiram o Svetem pismu, če ga pa nimamo!" je pohitel drug fant. "Vidiš, to je težava. Če nimaš Svetega pisma, ga ne moreš brati in ga tudi ne moreš poznati. Pa še nekaj: ob njem ne moreš premišljevati, kaj ti hoče Bog spregovoriti. Dregnil si v zelo perečo stvar. Ne poznamo Svetega pisma, v katerem nam govori Bog. Ko sem nekoč na nekem roditeljskem sestanku predložil, da bi vsaj pripravniki na sv. birmo dobili Sve-

to pismo, so me starši svetlo gledali in med njimi je završalo. Po ovinkih sem zvedel, kako so mame v podjetjih govorile, češ, kaj si pa ta župnik misli in nam dela stroške!"

Eni so menili, da njihova mama skoraj gotovo ni, večina pa je utihnila. Da ne bi prekinil pogovor, sem nadaljeval: "Veste, birma je zakramnet krščanske zrelosti. To pomeni, da se popolnoma zavestno, s trdno vero odločiš hoditi za Jezusom in prosiš Svetega Duha, da te za to poslanstvo posveti. A vi to lahko zagotovite pri svojih dvanajstih letih?"

"Saj tudi Jezus tega ni storil!" je menilo dekcle. "Seveda ni. Od dvanajstega leta dalje se je v tihoti pripravljal na svoje javno delovanje in oznanjevanje, polnih osemnajst let. Šele s tridesetim letom je začel samostojno oznanjevanje in delovanje." "To je bil Jezus. Jaz pa nisem Jezus!" "Zato bi se moral pa še bolj pripravljati. Saj boš tudi ti moral nekega dne kot kristjan svojo vero "oznanjati" drugim." "Saj ne bom šel za župnika!" je bil že kar napet. "Morda res ne. Boš pa po vsej verjetnosti imel družino. In tam se vse začne in konča. Če starši niso versko podkovani, tudi svojim otrokom nimajo kaj nuditi!" "To je pa res!" je pritrdilo dekcle. "Jaz moram sama k maši in k verouku! Ko sem rekla, da naj naredim, kar hočem!" "Se pravi, da ti nimaš od svojih t. i. krščanskih staršev nobene verske opore!" "Čisto nikakršne!" "Pa sta bila pri birmi?" "Seveda sta bila!" "Potem je bilo z njuno pripravo na sv. birmo nekaj hudo narobe." "Kaj jaz vem. Najbrž res."

In tako smo spet pri vprašanju o resni, duhovno poglobljeni in zavzeti pripravi na birmo. Sveti Duh lahko deluje samo tam, kjer so srca pripravljena. Če se je Jezus tako resno pripravljval na oznanjevanje, celih 18 let, potem se tudi vam tako ne mudi s prejemom zakramenta sv. birmo!"

Kaj so hoteli drugega, kot da so prikimali.

Ciril Slapšak

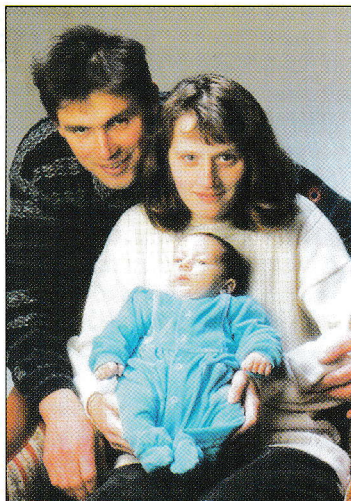
Smo mlada in zazdaj le tričlanska družina. Svoje skromne izkušnje želiva deliti z vami, dragi bralci Salezijanskega vestnika. Našo družino sestavljamo: ati Branko, ki je delavec in bo v kratkem dopolnil trideseto leto, mami Nataša, ki je po poklicu ekonomsko-komercialni tehnik in ima 22 let, ter desetmesečni Danijel, najino veliko veselje. Oba izhajava iz vernih družin, ki so tistemu času primerno štejele štiri člane. Branko je odraščal v kmečkem, Nataša pa v mestnem okolju, oba le nekaj kilometrov narazen, v župniji sv. Petra v Radečah. Tu sva odraščala, prejela zakramente in se pred sedmimi leti srečala pri mladinski skupini. "Že od malih nog oba sodelujeva v župniji. Začetki so seveda povezani z ministriranjem, pozneje branjem beril oz. petjem na koru. Danes pa je Branko tudi član župnijskega sveta.

Družina Kozinc

BLAGOSLOV POGOVOROV

- **In kdaj je "preskočila iskrica"?**

Tega natančno niti ne veva. Vsekakor sva se postopoma približevala spoznanju, da bi si mogla biti več kot prijatelj. Z veseljem se spominjava dolgih pogovorov, pogosto tudi do zgodnjih jutranjih ur. Ko se danes ozirava nazaj, se vprašujeva, kako sva zmogla tak ritem dela, službe in "ponočevanja v pogovorih". Vendar nama ni žal, saj veva, da tistih pogovorov ne bi mogla nikdar več nadomestiti. V dveh letih "skupne hoje", kot se danes temu moderno reče, ni minil dan, da se ne bi vsaj za pol ure videla. In v tistem času sva rešila praktično vsa pomembna vprašanja. Sedaj ugotavljava, da sva si s tem prihranila marsikak "takega te pa ne poznam!" ali pa "tega se pa nisva dogovorila!" ali "o tem se pa ja še nisva pogovarjala!"

- **Pred dvema letoma sta se odločila za skupno pot.**

Srečala sva se z marsikako težavo: od slabega zgleada žal premnogih vrstnikov, ki jim je svoboden zakon ljubši kot "biti neumen in se vezati za vse življenje", do težav z brezposelnostjo, dokaj slabimi sta-

novanjskimi razmerami, "dobro-namernimi" navseti: "Saj ne bosta imela nič od življenja!" ipd.

Vendar, ko se danes ozirava nazaj na sicer kratko, a bogato skupno pot, ugotavljava, da sva uspela ohraniti stik s starši in prijatelji, za kar se Bogu še posebej zahvaljujeva. Ne moreva si namreč predstavljati življenja, ki bi bilo odtrgano od tlikerih, ki so ti nekoč veliko pomenili. Res se včasih zgodi, da bi najraje rekel: "Danes pa nimam časa, sem preveč utrujen!" vendar trdiva, da se za stvar, ki ti dovolj veliko pomeni, vedno najde čas. Tudi po Danijelovem rojstvu, ko tudi on potrebuje svoj čas in pozornost, si z veseljem najdeva čas za obisk pri Natašinih starših ter skupnosti prijateljev, ki nama še posebej veliko pomeni. Tam sva se duhovno oblikovala in zorela v krogu vrstnikov, ki se sedaj, hvala Bogu, širi in prerašča v nakakšno skupnost družin, saj smo sedaj povečini že poročeni in v manj kot letu dni so se nam rodili štirje zdravi otroci. Z besedami ne znava izreči vse sreče, ki jo občutiva ob misli na brezmejno Božjo dobroto. In ni naju strah

za zgled tem otrokom, saj bodo lahko črpali iz mogočnega zaklada izkušenj najinih prijateljev.

Zdi se vse tako idealno?

Tudi v najinem življenju ni vse poslano z rožicami. Brane je bil že zgodaj preizkušan s smrtjo obeh staršev. Prav tako naju vseskozi spremlja brezposelnost, ki jo bova po izteku porodniškega dopusta še posebej občutila. Kaj kmalu si bova morala zgraditi bolj primeren dom za našo družino. Na vse te težave gledava z zaupanjem v Božjo previdnost. Tudi čisto zakonske težave nama niso povsem tuje. Vendar iz vsake take izkušnje se skušava kaj naučiti. Človeško je, da pride do nesoglasja, vendar je to lepa priložnost, da se pogovoriva, stvar razčistiva in iz tega potegnava pameten slep, ki naju obogati in pomaga ob drugi taki priložnosti. Današnji čas hitenja, preobremenjenosti in prekratki dnevi pač zahtevajo svoj davek. Nestrpnost in razdražljivost opažava bolj pogošto ob koncu tedna. Zato se še posebej veseliva nedelje, ki je po nepisanem pravilu naša. Takrat se skupaj odpravimo k sv. maši, po kosilu pa si vzamemo čas za daljši sprehod. Le redkokdaj se kam odpravimo z avtom. Zvečer pa se že veseliva srečanja s prijatelji.

Seveda ne smeva pozabiti na molitev pri kosilu in zvečer. Z veseljem opažava, da Danijel že čuti, kako je to nekaj svetega. Naj bo še tako nestrpen, takrat se umiri in pozorno prisluhne. Veseliva se že časa, ko bo lahko tudi sam sodeloval.

Dragi bralci, želiva vam, da bi novorojeno Dete prineslo v vaše domove miru in razumevanja. Bodimo odprti za dobro, ki je v nas in v sočloveku in predvsem ne ustrašimo se življenja.

Nataša in Branko Kozinc z malim Danijelom iz Radeč

Mati Terezija o pobožnosti do Marije

ZAČETEK NAŠEGA VESELJA

milosti polni, ko prejmemo Jezusa v sv. obhajilu.

Marija, naša Gospa, je začetek našega veselja. To je njena vloga, ki jo zvesto izpolnjuje. Ali se res zavedamo, zakaj jo tako zelo ljubimo? Zato, ker je neomadeževano ogledalo Božje ljubezni.

Marija je prejela od svojega Božjega Sina vrhovno oblast, da razpolaga z nadnaranimi milostmi in dobrinami Božjega kraljestva. Marija je naša mati, ker je v svoji ljubezni sodelovala pri našem duhovnem prerodu. Še naprej ostaja naša mati s tem, da goji in hrani v nas Kristusovo življenje.

“Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina” (Jn 3,16). Mislim, da je bila to prva evharistija, prva podaritev Sina, ki ga je Bog dal Božji materi. Naša Gospa je bila prvi oltar, bila je prva, ki je smela zares z vso iskrenostjo izgovoriti: “To je moje telo.” Marija je namreč dala svoje telo, svoje moči, vse svoje bitje za Kristusovo utelešenje. V njej je prebivala moč Svetega Duha in Beseda se je učlovečila. Marija se je popolnoma izročila živemu Bogu. Ko ji je angel oznanil Kristusov prihod, je postavila samo eno vprašanje. Bogu je podarila svoje devišтво. svojo čistost, zato je morala držati svojo obljubo. Toda potem ko ji je angel razložil, kako se bo to zgodilo, je odgovorila s čudovitimi besedami: “Glej, dekla sem Gospodova; zgodi se mi po tvoji besedi” (Lk 1,38).

Vnaš dom sta prišla dva uboga človeka in rekla: “Poročena sva 16 let in nimava otrok. Zelo pa si želiva imeti otroka. Ali boste molili in kaj storili za naju?” Kljub temu da sta bila oba hindujca, sem jima dala čudodelno svetinjo in rekla: “Večkrat na dan recita: Marija, Jezusova mati, daj nama otroka!” Tako sta molila in molila. Bog ve, kolikokrat na dan sta morala moliti. Čez dva meseca, mogoče tri, je prišel k meni mož in mi rekel: “Mati, moja žena pričakuje otroka.” - Razumete? Trdno morate zaupati vanjo. Ona je Jezusova in naša mati. Nikoli, prav nikoli ne bo dopustila, da bi se karkoli pripetilo njeni družini, ker vas ljubi in ker vas nežno ljubi tudi njen sin. Znova in znova jo prosite, naj vam bo mati.

Kakor Marija bodimo polni go-rečnosti ter pohitimo in prinašajmo Jezusa drugim. Podobno kakor ona postanimo tudi mi

BRAZILIJA

PISMO IZ PRAGOZDA

Moja letošnja izkušnja je med samimi Indijanci. Smo le tri sestre, jaz sem najstarejša. Vodimo šolo s 300 otroki, nedeljski oratorij ter obiskujemo druga plemena, ki živijo v notranjosti pragozda. Pred kratkim sem obiskala najbolj zapostavljeno plemo, ki živi še povsem primitivno življenje. Kako živi to plemo? Še danes od divjih sadežev in divjačine. Najbolj študiran med njimi je končal 7. razred. Z ravnateljico sva sklenili, da se bomo odslej večkrat odpravile mednje, tudi za več dni, ko bo možno. Z nekaterimi laiki drugih bolj naprednih plemen jih bomo razen šole učile obdelovati zemljo.

Skupaj z inšpektorico smo si zastavile nalogo, da bomo odprle nedeljski oratorij. Že prvo nedeljo je vse zaživelo. Mladi, odrasli in otroci, tudi najmlajši, so napolnili salezijanska in naša dvorišča. Pri tej animaciji nam pomagajo prostovoljci, ki jih je čez dvajset. Vsak teden se tudi sami srečamo, da se za nedeljo primerno pripravimo. Za to srečanje so sami zaprosili, kar razodeva zrelost njihove osebnosti. Prepričani smo, da je vse to sicer le kot kapljica v ocean, a s skupnimi močmi se spremeni v potoček in ta sčasoma v reko. Gospodov vinograd je velik, in če se kdo čuti, se nam lahko pridruži. Če pa moli in se žrtvuje za nas iz zaledja, pa se nam je že pridružil. In teh je velikanska veriga, kar iz dneva v dan sama močno čutim. V molitvi in žrtvi sem z vami. *s. Agata Kociper*

TURIN

MISIJONSKI KRIŽ

Zadnje nedeljo v septembru smo bile slovenske sestre hčere Marije Pomočnice v duhu v baziliki Marije Pomočnice v Turinu. Naša sosestra s. Ljudmila Anžič je skupaj z drugimi misijonarji in misijonarkami 127. misijonske odprave prejela misijonski križ. V pismu takole opisuje dogodek:

“Podelitev misijonskih križev je bila med sv. mašo, ki jo je vodil vrhovni predstojnik don Vecchi. Po berilih je sledila predstavitev misijonarjev, po pridigi pa blagoslov in nato obred podelitve križa ... Prosim, da me še naprej podpirate z molitvijo, da ga bo lahko nositi letos in nasploh v življenju.”

Misijonski križ ji je izročila zastopnica vrhovne predstojnice HMP s. Ciri Hernandez. S. Ljudmila se pripravlja na svoje misijonsko poslanstvo s študijem misijologije na papeški univerzi Urbaniana v Rimu. V naslednjih mesecih bo izvedela, kam v misijone. Podprimo jo z molitvijo!

Misijonar Ludvik ZABRET sporoča, da sta se z g. Ivanom KEŠPRETOM srečno vrnila v Indijo, vsem se iskreno zahvaljujeta za vse izraze naklonjenosti in vse prav prisrčno pozdravljata.

MADAGASKAR

NOVI NAČRTI

Otroci in mladi so ponovno sedli v šolske klopi, po naših cerkvah pa se tudi že pridno vpisujejo v veroučne skupine vsi žejni in lačni evangelijske resnice.

Za nas HMP je to leto še posebej pomembno in razburljivo obnemem. Začele smo obstajati kot nova vizitatorija. Le 22 nas je, med temi le štiri domačinke. Odslej bo treba samostojno krmariti. Vizitatoriji smo dale ime “Marija izvir življenja”. Življenje na Rdečem otoku je bujno in obetavno. S. Marica Jelič (sicer iz BiH), ki je pred 12 leti prišla na Madagaskar skupaj z mano, bo odslej v naši skupnosti. Za naju obe je to veliko veselje, saj bova lahko odslej kaj več poklepali v domačem jeziku. Že delava načrte za novo šolsko leto. V mesecu oktobru bomo imeli odprtje novih prostorov mladinskega centra in oratorija. Športna dvorišča tudi že dobivajo pravo podobo in naši mladi se ponosno in neučakano ozirajo nanje.

Ob koncu vsem dobrotnikom želiva vse dobro v novem letu. Lepo se vam za vse zahvaljujema in vas prisrčno pozdravljava.

Naj nas molitev povezuje in opogumlja, da bomo vsak na svojem mestu bližnjemu v pomoč in Bogu v veselje.

*s. Marjeta Zanjkovič in
s. Marica Jelič*

- *Danilo, doživel si kruto vojno v Ruandi. Kje si sedaj in kakšne so razmere v tvojem misijonu?*

Moja misel se še vedno vrača in ljubljeno Ruando, kjer še vedno pobijajo. V Ruandi bodo moški (Hutuji) povsem iztrebljeni. V naši župniji Butare, ki sem jo moral zapustiti, je čez 1100 vdov. Sedaj sem že 26 mesecev v Burundiju, kjer skupaj delujemo trije slovenski salezijanci: poleg mene še Jože Mlinarič in Gusti Horvat. Žal se podobna tragedija kot v Ruandi nadaljuje tudi tukaj v Burundiju, tudi tukaj gre za boj med večinskimi Hutuji (ki jih je 90%) in manjšinskimi Tutsiji (10%), ki imajo vso oblast v rokah. Nekaj Hutujev je odšlo v gverilo. V moji župniji so v zadnjih dveh letih pobili že več kot tristo ljudi. Nasilje še vedno traja, ampak zadnje mesece le prihaja do nekega političnega dialoga.

- *In kako gleda na vas oblast v Burundiju?*

Jasno, nas duhovnike vedno obtožujejo (tisti, ki vladajo), da smo na strani gverile. Vedno pa pravim, da smo mi Cerkev in bomo vedno pomagali tistemu, ki je krivično zatiran. Mi smo del Cerkve, ki mora biti vsem dobra mati. Če bo nekega dne le prišlo do sprave, bomo morali biti duhovniki v prvi vrsti in prvi podati roko tako enim kot drugim. V naših misijonih ne ločujemo, ampak zedinjamo. Sam imam veliko prijateljev tako med Hutuji kot med Tutsiji.

- *Kakšno je vaše delo v misijonu v teh časih vojne?*

Jože Mlinarič je župnik velikega misijona, skrbi za pastora-lo, ljudi pripravlja na zakramen-

BURUNDI

Pogovor z misijonarjem Danilom Lisjakom

Za zelo kratek čas je prišel med nas "preganjani afriški misijonar"

g. Danilo Lisjak.

Da bi si nekoliko oddahnil in morda koga navdušil za pomoč v burundijskem misijonu. V žepu ga stalno spremlja tulec streliva, o katerem Danilo pravi: "Ta strel je bil namenjen meni, a Božja previdnost ni hotela, da bi umrl ..."

te, skrbi za pisarno in katehiste. Gusti Horvat skrbi za ekonomijo in za preprosto hranilnico za ljudi, ki nam zaupajo prihranke. Sam pa sem bolj zidar kot misijonar, skrbim za Karitas. V zadnjih šestih mesecih sem razdelil 250 ton hrane. V naši župniji imamo okrog 2500 porušeni ali požgani hiš. V zadnjih dveh letih sem zgradil dve šoli, žal pa so nam pobili vse dobre učitelje in mizarje. Nujno bi potrebovali laike, poklicne ljudi, ki bi usposabljali naše mlade (op. ur.: ob odhodu nazaj v misijon je Danilo s sabo za kratek

čas odpeljal našega sobrata pomočnika mizarja g. Vilka Poljanška, ki naj bi vsaj delno priskočil na pomoč v tej mizarški šoli).

- *Tvoje največje veselje v misijonu?*

So afriški otroci. Zelo skromno oblečeni, umazani. Kljub revščini pa so bolj nasmejani kot slovenski otroci. Imam ključ do njihovih src: kljub letom (čeprav še nisem tako star) me ni sram igrati se z njimi, se valjati po travi. Postal sem čisto njihov, zelo radi me imajo. Po gricah kličejo: Danilo, Danilo gre. Kar Danilo me kličejo. In to mi je zelo všeč, da sem njihov. Otroci so moje veselje, so veselje nas misijonarjev. Bolj ko znamo njihov jezik, bolj smo njihovi in to mi je uspelo, čeprav se nisem nikdar direktno ukvarjal z njihovim jezikom.

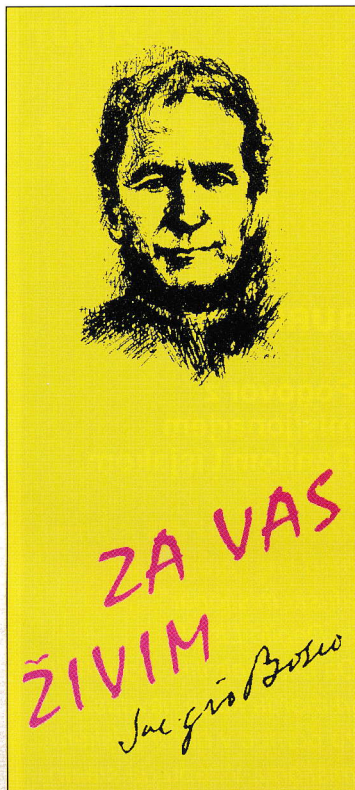
- *In Slovenija. Kaj bi sporočil Slovencem?*

Slovenski človek bi moral biti bolj vesel in odprt, posebno še, če je kristjan. Odprite se življenju. Afričani so odprti življenju in ga sprejemajo kot del lastnega preživetja, naravnost oklepajo se življenja. V Sloveniji žal ni tako. Slovenski človek bo preživel le, če se bo odprl življenju in bo tudi bolj vesel. Sprejmite rojstvo kot nekaj najlepšega na svetu.

- *In kako pomagati?*

Ne bodimo izbirčni, bodimo skromni, najprej v hrani. Stokrat pomislite, preden zavržete hrano. Nikdar ne odvrzite kosa kruha ali karkoli od hrane v koš za smeti, prosim vas. Najbolj me boli in užalosti, ko vidim, koliko hrane se v razvitem svetu vrže v smeti. Verjetno Afrika ne poje toliko kalorij na dan, kot jih razviti svet vrže na odpad.

23. novembra leta 1901 so prišli na Rakovnik prvi salezijanci, 18. novembra 1922 pa je bila ustanovljena samostojna slovenska salezijanska inšpektorija sv. Cirila in Metoda. Torej 75-letni jubilej. Zaznamovan je bil na tri načine: v Gimnaziji Želimlje je bila 22. novembra odprta nova športna dvorana. Isti večer je bila na Rakovniku slavnostna akademija z izvedbo Diabellijeve pastoralne maše v F-duru, ki sta jo izvajala združena pevska zbor župnij Rakovnik in Kodeljevo ob spremljavi orkestra Domžale-Kamnik, slavnostni govornik prof. dr. Bogdan Kolar pa je spregovoril o zgodovini salezijanske misli na Slovenskem. Na sam spominski dan 23. novembra pa je bilo v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku slovesno zahvalno bogoslužje salezijanske družine, ki ga je vodil apostolski nuncij msgr. Edmond Farhat. Ob sklepu bogoslužja je bil imenovan častni odbor v pripravi na stoto obletnico prihoda salezijancev v Slovenijo. Praznovan se je ves čas udeleževal svetovalec vrhovnega predstojnika g. Albert van Hecke in provincial hrvaških salezijancev g. Stjepan Bolkovac.

DAN URESNIČENIH SANJ

Pozdravni nagovor ravnatelja skupnosti

To je dan uresničenja sanj dijakov in dijakinj Gimnazije Želimlje. Za salezijance v Sloveniji pa je to zgodovinski dogodek. V času od leta 1901 smo uspeli zgraditi in odpreti mnoge cerkve, zavode, šole, domove, gledališča, igrišča in še marsikaj. Po 96-ih letih pa končno odpiramo tudi prvo športno dvorano.

Vzgojiteljij se zavedamo, da je v salezijanskem preventivnem

Upanje za prihajajočo stoto obletnico prihoda salezijancev v Slovenijo.

vzgojnem sistemu poleg učilnice in kapele športna dvorana najpomembnejši prostor za vzgojo mladine.

Bil je 23. oktober lanskega leta. Prvi bager je zakopal v to tedaj še travnato površino. Natančno po enem letu in tridesetih dneh slovesno odpiramo in blagoslovljamo ta dokončani in urejeni objekt. Zavedamo se, da takšen projekt ne bi bil majhen zalogaj niti za kako ministrstvo, kaj šele za kako novo občino ali krajevno skupnost. Toda gradil se ni ne iz sredstev državnega proračuna ne iz samoprispevkov občanov, tudi ne iz kake politične preračunljivosti. Graditi nismo začeli z denarjem, marveč kot nekoč don Bosko z velikim zaupanjem v Boga in v dobroto mnogih ljudi ter neomajno prepričani o tem, kar delamo. Gradila in zgradila ga je ljubezen do mladih. Vse to nas navdaja z upanjem in zaupanjem v dobro, ki je tudi danes navzoče v slovenskem narodu.

Danes s hvaležnostjo mislimo na vse, ki so del sebe z žrtvami in ljubeznijo vgradili v te mogočne in svetle zidove. Prav zato se v njej počutimo prijetno in domače.

Kot kristjani in ljudje duha želimo, da bi tudi v tem prostoru doživljali osrečujočo Božjo pričujočnost in bližino. Naj ne bo le kraj športa, ampak svet kraj, prostor, kjer se bomo srečevali z Bogom, ki je edini vir življenja in življenjske moči. Tako bo tudi naše razvedrilo, tekmovanje in prijateljevanje dobivalo nove razsežnosti.

Naj Bog varuje in združuje vse, ki se bodo v njej srečevali in si krepili telo in duha. S to prenovljeno ustanovo in z novo športno dvorano je danes naša domovina še lepša in bogatejša.

Lojze Dobravec

NEKAJ MNENJ

Novčiči ubogih vdov so se zlivali v reko velikodušnosti! Želimlje je spomenik ljubezni do mladih!

Tone Ciglar

Prva zasebna gimnazija bo odslej prva tudi po športnih možnostih. Model za gradnjo takšnih šol. Zmago Sagadin se je izognil metanju na koš. In v nadaljevanju: Danes so izročili namenu novo večnamensko športno dvorano, s katero se menda ne more kosati noben tovrsten srednješolski objekt. Po eni strani jo odlikuje estetska ubranost, po drugi pa omogoča optimalno izrabo prostora.

Nedelo, 23. november

Salezijanci smo veseli, da lahko blagoslovimo in izročimo vam mladim ta izbrani prostor, v katerem boste ob telesnem urjenju postajali tudi duhovno krepkejši, medsebojno še bolj povezani in solidarni. Želim vam, da bi nenehno tekmovali v dobrem in dosegali tisti cilj življenja, ki daje ciljem na krajših program notranji smisel in pomen."

Stanislav Hočevar

Sredstva za to dvorano so porojena iz ljubezni do mladih. Dobrotniki, ne sodelujete samo s salezijanci, ampak predvsem z Bogom, ki tudi po njih velikodušno dela za ljudi.

Albert van Hecke

Marsikaj v tej dvorani je tudi v svetovnem merilu nekaj povsem novega. Pričakujem, da bo ta dvorana postala model za gradnjo tovrstnih športnih objektov.

ing. Jože Urbanc, Elan

SLOVESNA AKADEMIJA

Zgodovina salezijanske navzočnosti na Slovenskem je sorazmerno kratka, vendar tako bogata, da ne moremo obhajati nobene spomina brez tople besede zahvale Bogu in ljudem. Vi, spoštovani gostje, predstavljate mnoge posameznike iz vrst Cerkve in naroda, ki so pred stoletjem omogočili, da so se tu, v Ljubljani, pod zelenim Golovcem naselili don Boskovi salezijanci. Tako je veliki vzgojitelj dobil slovensko obličje, spregovoril v pojoči govorici ljudstva pod Triglavom in v mladini prebudil veselo zaupanje, ki ga zagotavlja preventivna ljubezen.

Don Boskovih sinov ne bi bilo tu ob robu ljubljanskega barja, če ne bi bilo domiselne ustvarjalnosti nepozabnega kanonika Luka Jerana, salezijansko iznajdljivega kateheta Janeza Smrekarja, mogočnega vladike Slovencev škofa Antona Bonaventura Jegliča, velikodušnih redovnikov in redovnic, neštetihi dobrotnikov in sotrudnikov ter velikih osebnosti tedanjega javnega življenja vse tja do pisatelja knjige Ptiki brez gnezda Frana Miličinskega in župana Ivana Hribarja.

Nocojšnji večer je zato salezijanski izraz zahvale in hkrati skrom-

no sporočilo, da je prizadevanje za dobro in celostno vzgojo prispevek za boljšo prihodnost naroda. Rakovnik, tudi kot sklop stavb, je klic naših prednikov, da je vzgoja nekaj resnega in velikega. Je pa tudi spodbuda vsem, ki imajo moč, oblast in možnost, da bi Rakovnik znova postal odprt in prijazen prostor za slovensko mladino.

Stanislav Hočevar

ZAHVALNO BOGOSLUŽJE

To zahvalno bogoslužje se spreminja v prošnjo: Gospod, daj nam moči, da bi mogle v novih časih naše salezijanske skupnosti postati žarišča preventivne ljubezni. Danes je dan zahvaljevanja in našega odpiranja Očetovim načrtom. Dan zahvale za 75 let naše inšpektorialne skupnosti; dan odpiranja naših src za navdihe Svetega Duha v prihodnjih letih cerkvenih in salezijanskih jubilejev.

Stanislav Hočevar

Iz homilije apostolskega nuncija

Če pogledamo v luči Kristusove resnice 75 let navzočnosti v Sloveniji (kot samostojni inšpekto-

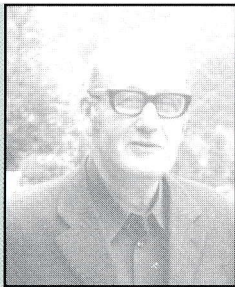
riji), lahko le povečujemo Gospoda za vse dobro, ki nam ga je dal po salezijancih. S ponižno navzočnostjo in rodovitnim služenjem so Kristusovo kraljestvo gradili tudi salezijanski vzgojitelji in misijonarji.

Koliko delavcev, duhovnikov, redovnikov in redovnic, koliko laikov in mučencev je dala salezijanska družina, da so pričali za resnico v vaši domovini ... Don Boskova družina v Sloveniji je rasla. Različne šole, zavodi za mlade, ljudski misijoni, tisk, pastoralno delo med izseljenci, na področju vzgoje, teologije in misijonov. Med tistimi, ki so ponesli pričevanje Kristusovega kraljestva do koncev zemlje, bi rad omenil misijonarja na Kitajskem Jožefa Kereca in pozdravil dragega in častitljivega misijonarja Andreja Majcna. Ob njih se spominjamo tudi s. Alojzije Domanjko, ki je v svojem življenju združila salezijanskega duha s slovensko dušo.

Ne gledamo v preteklost, da bi se hvalili. Preteklost občudujemo, da bi videli Božje delo v svojih svetih in častili spomin svojih predhodnikov. To v svetopisemskem jeziku pomeni zajemati moč in novo energijo, da bi nadaljevali prejeto poslanstvo. Salezijanska družina spričuje, da je poslanstvo sinov Cerkve vzgajati mlade generacije, zagotoviti dobre sodelavce, ki bodo trdni v služenju Kristusovemu kraljestvu ...

Današnje praznovanje nas spominja na resničnost don Boskove izkušnje: "Za vas študiram, za vas delam, ZA VAS ŽIVIM!" To je tista prava luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, ki razsvetljuje vsako poslanstvo, vsako izbiro in vsako pot proti novemu tisočletju."

Msr. Edmond Farhat

FRANC PREVC

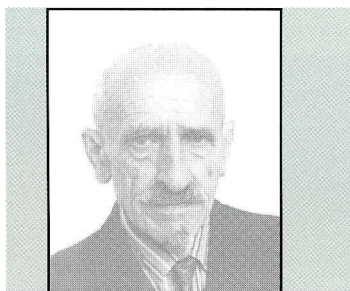
salezijanec pomočnik

* 7.10. 1914 † 7.11. 1997

Mizarski mojster g. Franc Prevc je umrl v bolnišnici na Jesenicah 7. novembra. V sredo 12. novembra je v cerkvi Vseh svetih na ljubljanskih Žalah pogrebno sv. mašo in pogreb vodil inšpektor g. Stanislav Hočevar. Rodil se je 7. 10. 1914 v Dražgošah. Bil je prvi fant za tremi dekletki in pred sedmiimi fanti. Dražgoše s svojo težko zgodovino 2. svetovne vojne, družina z enajsterimi otroki, s skrbnim in ponosnim očetom, z ljubečo in požrtvovalno materjo. V svojih t.i. "štikelcih" do kraja iskreno razgalja svojo mladostno prešernost, svojo naravnost izvorno navihanost ter svoja globoko doživeta srečanja z ljudmi in z Bogom. Silno je ljubil lepoto slovenske zemlje, bil je zelo spreten v pripovedovanju, nastopanju in petju. Kot petnajstleten fant je prišel na Rakovnik. S tem se začne za mladega Franca druga življenjska doba: poklicno usposabljanje in odločitev za salezijanski redovniški poklic. Vstopi v noviciat na Radni in ga konča skupaj s še drugimi 24 tovariši. Ostal je na Radni, l. 1936 opravil mojstrski izpit v Celju, nato pa odslužil vojaški rok pri konjenici v Subotici. Božja previdnost ga je po teh poteh pripravila za posebno poslanstvo v nelahkem okolju Deškega vzgajališča v Ljubljani. Pri zapletenem vzgojnem delu se je držal don Boskovih navodil: nikdar pustiti mladih samih, vsakdanja maša, šport, gledališče, glasba. Po 2. svetovni vojni se naj začenja tretje močnejše življenjsko obdobje. V zadnjih mesecih vojne mobiliziran odhaja leta 1945 prek Ljubelja na Vetrinjsko polje, še pravočasno odkrije velike zvijače političnih voditeljev

in reši svoje življenje z delom po raznih krajih Avstrije, potem v salezijanskih zavodih v Italiji, l. 1948 pa odpluje v svojo drugo zemeljsko domovino, v Čile. Predstojniki so mu zaupali obrtne šole in tako je mogel docela razvijati ne le svoje strokovne sposobnosti, marveč tudi vzgajati mladino. Leta 1964 je mogel obiskati svojo domovino in v letu 1970 se je vrnil v domovino. Skorajda ni salezijanske hiše ali cerkve, ki je ne bi obilno zaznamoval s svojimi deli. To še posebej velja za Rakovnik, Želimlje in Trstenik, kjer je preživel zadnja tri leta svojega življenja. Rajni sobrat Franc odkriva in spričuje izjemno lepoto, pomen in bogastvo poklica redovnika laika, oziroma salezijanskega sobrata pomočnika. Naj bo rajni sobrat pomočnik Franc naš priprošnjik pri Bogu za nove sobrate pomočnike.

Stanislav Hočevar SDB

JOŽE BEVC

salezijanec pomočnik

* 18.3. 1909 † 17.11. 1997

V četrtek 20. novembra 1997 je bila v don Boskovem rojstnem kraju na Colle Don Bosco blizu Turina pogrebna sv. maša za rajnega sobrata pomočnika g. Jožeta Bevca. Inšpektorjev vikar Venanzio Nazer in predstavil življenje g. Bevca. G. Jože se je rodil 18. marca 1909 v Gornjem Gradu v Savinjski dolini. Po končani osnovni šoli se je naj-

prej posvetil delu na polju, nato je do vojaške službe delal pri raznih mizarjih. Leta 1932 se je previdnostno srečal s salezijanci. Po dveh letih je začel noviciat na Radni in ga avgusta 1935 končal z izpovedjo zaobljub. Prišel je v Italijo in se v Cumiani eno leto pripravil na odhod v misijone. Predstojniki so ga določili za Tajsko, kjer je ostal 23 let, do leta 1958. Drugi del življenja je pokojni preživel na Colle ob don Boskovi hišici. Postal je odgovoren za urejanje misijonske razstave. G. Bevc je delal z vnemo in izkušnjo, ki si jo je pridobil v svojem misijonskem delu. V sorazmerno kratkem času je bil muzej urejen in odprt. O velikem delu priča omara s tisoči kartonov, na katerih so bili podatki o vsakem predmetu. Izvedenci so bili prevzeti nad tolikim delom. To delo pa je našega sobrata stalo tudi veliko truda, naporov in trpljenja. Prvi vzrok bolečine je bilo izročanje številnih in dragocenih predmetov za razne razstave po vsem svetu, saj se je bal, da bi se kakšna stvar izgubila ali poškodovala. Drugi vir bridkosti je bila priprava novega muzeja. Dobro se je zavedal, da je prišel čas umika. To je sprejelo delikatno, čeprav ne brez bolečine. Kadarkoli so ga strokovnjaki, ki sedaj upravljajo muzej, vprašali za kak nasvet, ga je dal z vidnim zadovoljstvom. G. Jože je bil zelo čuteč, vendar na zunaj ni kazal, kar je doživljal v sebi, niti svojih težav z zdravjem. Bal se je, da bi motil skupnost ali da bi bil komu v breme. Zgodaj zjutraj je bil pri premišljevanju, redno je pristopal k zakramentu sprave, veliko časa je posvečal osebni molitvi (zlasti nešetitim rožnim vencem) in jo globoko čutil kot pogovor z Bogom: v svojem srcu in mislih je Bogu priporočal potrebe misijonarjev, pa tudi svojih sorodnikov, skaterim je bil močno povezan. Molil je za svojo Slovenijo, katere državljanstvo je hotel vedno ohraniti, molil za Družbo, za skupnost.

Venanzio Nazer SDB

ZNAMKE VSEH VRST IN RABLJENE TELEFONSKE KARTICE

Prisrčno se zahvaljujem vsem, ki so doslej sodelovali z mano pri zbiranju znamk za misijone. Še vedno se ta akcija nadaljuje, zato se še enkrat priporočam vsem tistim, ki bi radi na ta način pomagali našim skrbnim misijonarjem. Ob tej priliki želim vsem blagoslovljen božič in srečno novo leto 1998! Franc SAKSIDA, Ul. Biasoletto 125, 34142 Trst-Trieste, ITALIJA.

Marsikaj lepega je bilo v teh zadnjih mesecih na Busu veselja. Začeli smo z rednim delom. Tako nas ob torkih, četrtnih, petkih ter sobotah v popoldanskih in večernih urah ni več doma. Smo med mladimi na ulicah Novih Jarš, Domžal, Fužin in Šiške. Pa tudi ob nedeljah ni časa za počitek. Vsako nedeljo smo bili na obisku po raznih župnijah (v novembru v Grosupljem, Sevnici, Velikem Gabru in Boštanju, v decembru pa v Leskovcu, Škofljici, Rakitni in v Selah na Koroškem). Predstavili smo skupino Skala in njeno delovanje. *Rudi Tisel SDB*

Samokolnica, lopata, rokavice in dobra volja: to je recept za to, kar imamo. Prostore smo 9. novembra 1997 odprli z namenom, da bi bil to kraj, kjer bi mladi preživljali svoj prosti čas, si med seboj pomagali in občutili, da so sprejeti.

Ob blagoslovitvi našega centra, ki jo je opravil g. Martin Lisec, se je zbrala presenetljivo velika množica. Veseli smo bili obiska inšpektorja g. Stanislava Hočevarja, nuncija Edmonda Farhata, domačega župana Jožeta Peternela ter predstavnikov mladinskega ceha in mladine iz sosednjih župnij.

Pred Slomškovim domom nas je zabaval Bus veselja, v domu pa nas je čakala bogata tombola z nad 500 dobitki. Izkupiček je bil namenjen plačilu stroškov izgradnje SMC-ja.

Veseli dan smo zaključili s koncertom slovenskega kantavtorja Adija Smolarja, ki je s svojo pesmijo pritegnil staro in mlado. *Marjeta Traven*

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

Salezijanski vestnik podarjamo tistim, ki ga želijo.

Leta 1877 ga je ustanovil sv. Janez Bosko, v slovenskem jeziku izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli je SV dar vsem (torej zastoni), ki s simpatijo spremljajo salezijansko delo med mladimi in v misijonih. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov.

Ponudite ga svojim sorodnikom in prijateljem. Takoj nam sporočite spremembo naslova.

Naslov
SALEZIJANSKI VESTNIK
 Rakovniška 6
 p.p. 2404
 1001 LJUBLJANA
 tel. 061/127-3028
 fax 061/127-3040

DOMINIK SI JE NAŠEL DOM NA POHORJU

Za Želimlje je pred več desetletji sodražiški kipar Košir izdelal kip Dominika Savia. Svoje mesto je imel najprej v zavodski kapeli, kasneje pa v domu duhovnih vaj. Ob začetku delovanja gimnazije in razširitve bivalnih prostorov si je Dominik "našel" novi dom na zelenem Pohorju. Tam se zdaj "srečuje" s številnimi vrstniki in prijatelji.

Pravzaprav se je vse začelo že v tridesetih letih tega stoletja. Mariborski katehet in kanonik je poučeval na poklicnih šolah. Rad je imel mladino. Seznanjen je bil z življenjem in delom sv. Janeza Boska. Iskal je možnosti, da bi za dijake obrtnih šol in mlade vajence oskrbel primeren dom na bližnjem Pohorju. Kupil je majhno jaso in z mladimi začel graditi majhno počitniško hišo. Velikokrat so se z vozom peljali na pobočje Slivniškega Pohorja in z veseljem urejali prostor za počitniška in druga srečanja. Dom naj bi bil odprt maja 1941, pa je to veselje preprečil začetek vojne. Tako kot mnoge domačije je bil tudi ta dom med vojno požgan.

V petdesetih letih so hišo obnavljali z nedeljskim udarniškim

delom delavci tovarne Metalna in ga po v vojni padlem delavcu imenovali Kagerjev dom. Zaradi gostoljubnosti oskrbnikove družine je bil med najbolj znanimi in obiskanimi pohorskimi domovi. V začetku osemdesetih let se je zanimanje za Pohorje zmanjševalo in domovi so postajali vse bolj prazni in zapuščeni. Zato je tovarna Metalna dala dom v najem JLA, ki ga je tudi temeljito obnovila. Po slovenski osamosvojitvi pa smo dom na licitaciji kupili salezijanci.

Na priložnost nakupa so nas opozorili farani župnije sv. Janeza Boska v Mariboru, zaposleni v Metalni. Menili so pač, da bo dom, ki so ga s svojimi rokami in sredstvi gradili, najbolje služil njihovim otrokom in vnukom, če bo postal župnijska oz. cerkvena last.

Dom smo blagoslovili v januarju 1993 in ga poimenovali po najlepšem sadu don Boskove vzgoje, vzorniku mladih, sv. Dominiku Saviu. V domu lahko najde začetje 50 stanovalcev.

Ob Dominikovem domu so zdaj urejena tudi igrišča, sprehajalne poti, samo deset minut hoje je oddaljena smučarska vlečnica. Na Pohorju je čudovito v lepem sončnem vremenu, megleni kopreni, snežnem metežu ali škripajoči zimi.

Župnija sv. Janeza Boska iz Maribora si ne more več zamišljati svojega rednega pastoralnega dela brez Dominikovega doma. V njem namreč preživijo vsi veroukarji vsaj en konec tedna v letu, prvoobhajanci, birmanci, ministranti, pevci, zakonske in mladinske skupine pa tudi več. Razen njih se zvrstijo v počitniških dneh mladi in odrasli iz drugih salezijanskih župnij in ustanov. V pohorskem miru radi opravijo tu duhovne vaje salezijanski sobratje pa tudi druge skupine.

Za oskrbo doma je odgovorna salezijanska skupnost v Mariboru, Dragonijeva 6 (Štefan Križnik, tel. 062/311-320 ali v Dominikovem domu 062/603-236).

Ob novici, da Metalna prodaja svoj dom, smo v mariborskem Večeru brali članek z vprašanjem, kako more tovarna prodajati dom, ki so ga mladi gradili zase. Avtor članka takrat še ni mogel slutiti, da bo dom v prihodnje namenjen predvsem mladim, tako kot je bilo prvotno načrtovano.

Sv. Dominik Savio, ki na Pohorju nudiš svoje gostoljubje, od pri mladim široka obzorja, daj jim okušati pristno veselje, nauči jih odgovornosti, daj jim moči, da se uprejo zlu v samem začetku, in navduši jih za visoke ideale.

Tone Lipar SDB

**VSKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE
STE DO 9. 12. 1997 DAROVALI:**

Ambrožič A., Ambrožič M., Bezeg O. in I., Božič J., Božič, Bogataj, Borštnik J. in J., Bradeško M., Bračko A., Cankar Š., Cernič T. in T., Čeferin M. 2x, Dejak M., Dobnik A., Dobravec J., Drobnič J., Drolc M. 2x, družina Ambrožič, družina Arnolj, družina Babnik, družina Čerin, družina Košir, družina Rutar, družina Tušek, družina Zalar, Ferencak F., G.M., Gabor A., Goričar - Zupančič F., Grašič N., Grdadolnik I., Horvat A. 2x, Hribar-Hostnik A., Hribernik P., Jakič F., Jamnik M., Janžekovič M., Janhar M., Jerreb M., Jurca M. 2x, Kačičnik D., Kahne V., Kapš S., Kapus A., Kežman A., Kisovec V., Klemenčič M. in T., Kocjan M. 2x, Kocjančič F., Kogovšek J., Kogovšek T., Končan I., Košak M., Kosi M. 2x, Košir H., Košir J., Kostaneto M., Kostanjsek B., Kotnik Š., Krajnik M. 2x, Kralj A., Kunšič M., Legat A. 2x, Lenarčič T., Leskovec J., Levstek M., Likar A., Lipovšek P., Ludoviko L., Lukančič M., Lukančič T., Lukančič, Markun A., Marolt N., Mazij A., Mivšek M., Mlinar, Modrijan M., Mohar A., Moškon M. in F., Mrzel S., Mušič M., Nagode J., Novak N., Novak R., Novak S., Novak T., Ogrin I., Orel M., P.M. 2x, Perše M., Petrič M. 2x, Petrovič M., Pihler I., Plahutnik P., Pokoren J., Potočnik M. 3x, Praviček O., Premrov A., Razboršek D., Remec F., Rihar L., Rode J., Sajko A., Salezijanska skupnost inšp. hiša, Salezijanski zavod Lj. Rakovnik, Senica J., Serra klub, Skornšek M. 2x, Sodec F., Suhadolnik, Škrabec J. 4x, Špes I., Štebih M., Šterbenec M., Štiglic N., Štuhec, Šubič M., Tacer M., Terglav F., tiskarna Povše, Tomšič M., Tomšič N., Toplak J., Trček F., Trpin T., Verdell I., Zajc C., Zalaznik M., Zalaznik T., Završnik E., Zelič K., Zore R., Željko M., Žerjav M., Žgajner, župnija Rakovnik in več neimenovanih dobrotnikov, molilcev za duhovne poklice in bralcev Salezijanskega vestnika.

**Vsem darovalcem iskrena
hvala in Bog vam povrni.**

**KAKO PRISPEVATI V SKLAD
GIMNAZIJE ŽELIMLJE?**

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažeta na naslov:

Salezijanski zavod
Želimlje 46, 1291 Škofljica
Številka žiro računa:
50100-620-133
sklic na štev.:

05 1010115-1580175

Nova Ljubljanska banka d.d.

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

Lepo se zahvaljujem za redno pošiljanje Salezijanskega vestnika in se zanj priporočam tudi v prihodnje. Prebiram ga z zanimanjem. Posebej mi je všeč optimizem, ki veže iz vsake številke. Lepo pozdravljam.

Ivan Merlak

S hvaležnostjo se danes obračam k vam. Pred dobrim mesecem sem od vas prejela videokaseto o škofu Slomsku. Prirčna hvala! Ogledala sem si jo najprej sama, nato z možem in otroki; potem sem jo pa predvajala v našem slovenskem domu za vse, ki jih je zanimalo. Pred ogledom sem naredila 15-minutni uvod z branjem raznih odlomkov iz raznih revij. Tako sem opravila, kar sem si želela: prenesla kaj dobrega in pomembnega na druge. Boga sem čutila pri sebi, po vas. In z lahkoto sem ga tudi prinesla drugim. Zdaj sem prejela že novi Vestnik. Hvala. Bog z vami.

Marija Neža Grintal

Hvala za redno pošiljanje vašega Vestnika. V znamenje zahvale pošiljam skromen dar. Lep pozdrav vsem, ki se trudite za boljšo vzgojo naše mladine.

Marija Gorše

Najprej se vam zahvaljujem za Salezijanski vestnik. Ne morem pa mimo tega, da tako žaljivo napadajo g. nadškofa Rodeta. Njegova družina je veliko trpela. Zelo veliko gorja se je dogodilo tudi g. škofu Vovku, saj so ga tudi fizično mučili. Bil je pravi mučenec. Še živa priča mi je pripovedovala, kako je na lastne oči videla, da sta škofa Vovka dva pri cerkvi na X. tako pretepla, da potem ni bilo sv. birne. Ko sedaj vidim, kako se še vedno dogaja krivica proti Cerkev in vernim, mi ni vseeno. Spoštovano vas pozdravlja.

Fani Ocvirk

Najprej vas vse skupaj prav lepo pozdravljam in se vam iskreno zahvaljujem za vaše neutrudno in

požrtvovalno delo za mladino in za vse, ki vam hočejo prislusniti. Obenem se zahvaljujem tudi za Salezijanski vestnik, ki ga nam tako redno pošiljate, je zelo bogat z novicami iz življenja Cerkev, človeku vedno znova vlije novega zaupanja v vse dobro in v Božjo pomoč, le škoda, da ga tako malo čitajo. Raje berejo druge ničvredne revije in časopise, gledajo TV, potem pa obupujejo in trepetajo pred letom 2000, ker so prazni Boga in ne zaupajo v njegovo pomoč. Mi pa ostanimo povezani v molitvi in molimo drug za drugega. Ob tej priložnosti pošiljam tudi dar za Salezijanski vestnik in za Mašno zvezo. Prejmite lepe pozdrave od vse naše skupine molilcev za duhovne poklice.

Primorka

Pred kratkim sem vam po zaupni osebi poslala skromen dar za Salezijanski vestnik. Ker sem na voziku, zato uporabim dobre ljudi, da mi naredijo kako uslugo. In teh, hvala Bogu, mi ne manjka. Bila sem srečna v cerkvi pri Fatimski Mariji. Ona je odpotovala, moja na Rakovniku, ki je zame najlepša in dobrotljiva, pa v duhu vedno stoji pred mano. Srčno se že veselim nove številke Salezijanskega vestnika z željo, da vas Marija podpira pri vašem delu. Hvaležna

Olga Bevec

Marija Pomočnica je upanje nas vseh ubogih. Njo prosimo tudi za g. župnika iz Velikih Lašč g. Lamovška, ki je bil tako požrtvovalen duhovnik za vse, posebej pa za nas bolnike. Obiskoval nas je z Jezusom. Ne morem si misliti, en dan prej je bil z Jezusom pri meni, naslednji dan pa sem zvedela za žalostno novico, da je v bolnici. Marija Pomočnica, izprosi pri Jezusu, da bi se mu izboljšalo zdravje. Kako srečni smo bili, ko nas je g. župnik prišel obiskat z Jezusom. On nas je znal potolažiti, okrepiti. Bolniki in invalidi vemo, kaj je Božji namestnik in kaj nam pri naša. Želim vam veliko Božjega blagoslova.

Marija Adamič

OBVESTILA

PRAZNOVANJE SV. JANEZA BOSKA

RAKOVNIK

Nedelja, 25. januar.

Romarski shod ob prazniku sv. Janeza Boska. Osrednja slovesnost bo ob 14.30.

Prijatelji in častilci sv. Janeza Boska, vabljeni!

Sobota, 31. januar.

Liturgični praznik sv. Janeza Boska; na Rakovniku celodnevno češčenje. Maše ob 6., 7., 10. in slovesna ob 18.30. Ves dan priložnost za osebno molitev in zakrament sprave.

KODELJEVO

Nedelja, 1. februar

Praznovanje sv. Janeza Boska v cerkvi Male cvetke na Kodeljevem. Pojejo združeni otroški pevski zbori (nad dvajset, več kot 400 otrok). S pesmijo v tretje tisočletje. Prijatelji petja, mladih, Male cvetke in don Boska, vabljeni!

V pripravi na leto 2000 vabljeni k

ADORACIJI

vsak četrtek
od 17.30 do 18.20
v svetišču Marije Pomočnice
na Rakovniku.

Salezijanci

Vsak prvi četrtek v mesecu
ob 18.30 na RAKOVNIKU

MLADINSKA MAŠA

8. januar
5. februar
5. marec

Salezijanska mladinska pastoral

DUHOVNE VAJE

ZA MLADINO - POSTNE DUHOVNE VAJE

Tema: Ti si Gospodov nasmeħ

Bled: 6. do 8. marec

Mirenski Grad: 13. do 15. marec

Želimlje: 20. do 22. marec

Pohorje: 27. do 29. marec

Prijave in informacije: Jože Vidic, tel. 061/793-633

ZA OSNOVNOŠOLCE (in 1.-3. letnik srednje šole) v Želimljem

6. do 8. februar: za fante 7.-8. razreda

20. do 22. februar: za fante/dekleta 4.-6. razreda

27. februar do 1. marec: za fante/dekleta 7.-8. razreda

6. do 8. marec: za fante 4.-6. razreda

13. do 15. marec: za srednješolke 1.-3. letnika

Prijave in informacije: Peter Polc

ZA DEKLETA - na Bledu

16. do 18. januar: za birmanke

20. do 23. februar: za dekleta 7.-8. razreda

25. do 27. februar: za dekleta 5.-6. razreda

27. februar do 2. marec: za dekleta 7.-8. razreda

3. do 5. marec: za dekleta 5.-6. razreda

20. do 22. marec: za najstnice, dekleta 6.-8. razreda

Prijave in informacije: s. Ivanka Berčan

13. do 15. februar: za dekleta 3.-4. letnik sr. šole), Bled.

Prijave: s. Damjana Tramte

13. do 15. marec: uvajanje v molitev, za študente in mlade v poklicu. Bled.

Prijave s. Ivanka Berčan

ZA DRUŽINE

6. do 8. marec, Koprivnik. *Prijave in informacije: Janez Potočnik*

Za vse skupine velja: Začetek ob 17. uri, sklep s kosilom.

S seboj prinesite rjuhe, copate in pribor za osebno higieno.

DRUGA SREČANJA

9. do 11. januar: **srečanje animatorjev** pri Sv. Primožu na Pohorju.

Prijave: s. Damjana Tramte.

10. januar: **dobrodelni koncert** Malo postoj v organizaciji Skale, Rakovnik, 19.30

17. januar: **don Boskov športni turnir**, Kodeljevo, 9.00

Prijave in informacije Metod Ogorevc

30. 1. do 1. 2.: **gospodinjski tečaj** za študentke in dekleta v poklicu, Bled.

6. do 8. februar: **gospodinjski tečaj** za srednješolke, Bled.

Prijave: s. Damjana Tramte

MEDNARODNI SEMINAR

MLADI, ULICA, PRIHODNOST v organizaciji Skale,

Ljubljana, Teološka fakulteta, 13.-14. februar (informacije: Andrej Baligač)

s. Ivanka Berčan Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 064/741-075

Martin Lisec, Baligač Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 061/127-14-19

Peter Polc Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel. 061/662-012

Janez Potočnik Rakovniška 6, Ljubljana tel. 061/127-30-28

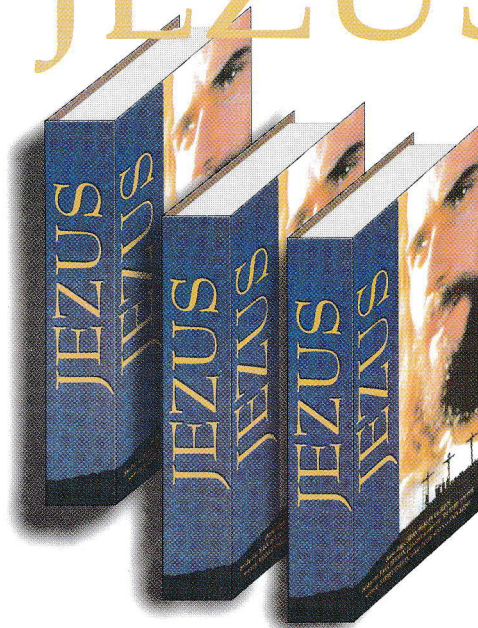
Metod Ogorevc Rakovniška 6, Ljubljana tel. 061/127-14-59

s. Damjana Tramte Gornji trg 21, 1000 Ljubljana, tel. 061/125-9204

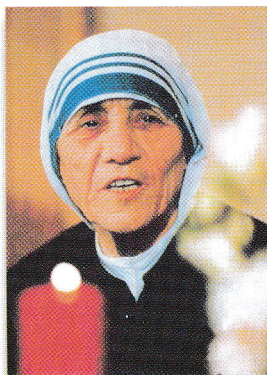
KASETE

- Najbolj dosleden film vseh časov o Jezusu, kot ga je opisal evangelist Luka.
- Kako je lahko ta revni človek iz preziranega mesta v Galileji najbolj znana in ljubljena oseba v zgodovini?
- Film Jezus je pomagal milijonom ljudi najti odgovor na življenjska vprašanja.
- Za 2.000 SIT dobite film v trgovini Salve, lahko pa vam ga pošljemo po pošti.

JEZUS

KNJIGE

Smrt matere Terezije je za marsikoga dogodek leta 1997, saj smo izgubili osebo, ki se je vsa razdala revežem in brezdomcem na ulicah Kalkute.

V knjižici so zanimivi dogodki njenega življenja in molitve, ki jih je sama sestavila in jih molila skupaj s svojimi sosestrami. Knjižica ni le spomin na veliko osebnost, ampak konkretna spodbuda k ljubezni in dobroti do soljudi, posebno tistih, ki trpijo. Cena 200 SIT.

Mati Terezija iz Kalkute

založba, trgovina, priprava za tisk, video